Dr. Jan Hejčl

Týden Ducha svatého

V Olomouci l. P. 1931

TÝDEN DUCHA SVATÉHO

CÍRKEVNÍ HODINKY A MEŠNÍ MODLITBY.

Pro účast při bohoslužbě veřejné i pro potřebu soukromou.

*

Podle nových překladů sestavil

Dr. JAN HEJČL

V OLOMOUCI L. P. 1930.

Nr. 17642
IMPRIMATUR
—
Josephus Vyvlečka,
praeses a. e. Consistorii
Olomucii
die 13. Novembris 1929.

ÚVODEM.

Předslov: „Naším nejvřelejším přáním jest, aby pravý duch křesťanský zkvétl všemožně a udržel se ve všech věřících; proto jest přede vším třeba postarati se o posvátnost a důstojnost chrámů, kde se všichni shromažďují, právě proto, aby čerpali tohoto ducha u svého prvotního a nenahraditelného zdroje, to jest z činné účasti v posvátních tajemstvích a při veřejných a slavných modlitbách církve svaté.“ (Pius X.).

Svatý Cyril a Metod založili u nás liturgii, t. j. veřejnou a společnou bohoslužbu katolickou. Při té bývalo hojnou měrou používáno úryvků z Písma sv. Snahou jejich bylo, aby naši otcové mohli obcovati bohoslužbě s náležitým porozuměním, procítěním, aby mohli každé bohoslužebné slovo promysliti, duchovně zažíti. Chtěli, aby jim liturgie byla tím, čím svým posláním býti má, zlatou páskou, která by je poutala s Bohem, zprostředkovala jim oduševněný styk s Nejvyšším, byla jim uvědomělým výrazem oddanosti Otci nebeskému, vlévala jim do duší očistu, nadpřirozený duchovní život, nadšení pro nejvznešenější lidské zájmy, mravní sílu, a byla jim zárukou definitivního blaha a štěstí za hrobem...

Od časů svatých bratří soluňských uběhlo již mnoho, mnoho let. Více než tisíckrát otočila se zeměkoule okolo slunce.

Leccos se za těch tisíc roků změnilo, ale mnoho zůstalo a zůstává také nezměněného. Nekrvavá obět těla a krve Kristovy, kterou podávali slovanští apoštolové Trojici Boží za své věřící, bývá dosud každý den podávána na stech a stech oltářů našich svatyní, roztroušených netoliko po naší vlasti, ale po celém světě. Užívali sice při této obětní liturgii jiného jazyka, než kterým mluvíme dnes, konali snad obřady při ní poněkud odchylné od obřadů našich, ale v *podstatě její*, v proměně chleba v tělo a vína v krev Kristovu

není do dneška rozdílu žádného. Totéž tělo, jež podávali věřícím k sv. přijímání, bývá podáváno také dnes nám ... Vážili milost Boží a rozlévali ji do duší svých věrných z týchž pramenů, z nichž váží dnes naše kněžstvo cyrilometodějské. Neměli ani o jednu svátost více, ale také ne méně, než máme my ve století dvacátém ...

Kdyby žil sv. Cyril a Metod dnes mezi svými, naléhali by veškerými silami svými na *„liturgickou obnovu"*, to jest, aby si věřící na výsost vážili své veřejné a společné katolické bohoslužby, jež obsahuje tolik neocenitelných pokladů pro naše nesmrtelné duše, aby si byli vědomi, že při této bohoslužbě druží se živě k největší společnosti světové, k níž patří také miliony členů říše nadzemské, že při liturgii oslavují Toho, jenž veškeré slávy jest nejhodnější, že jej velebí ve spojení s touto světovou společností, již jmenujeme církev a jejíž hlavou jest sám Bůh-člověk Ježíš Kristus... Kdyby žil sv. Cyril a Metod dnes mezi námi, podporovali by všemi silami svými *„liturgické hnutí"*, jež vybízí katolíky, aby si zamilovali svoje chrámy, dbali o jejich čistotu a úhlednost, aby chápali jejich mluvu, aby se kochali v umění sochařském, malířském, zpěvním i hudebním, jež jest v nich nakupeno, aby nedávali mu hynouti, ale sami přispívali svými hřivnami k jeho rozkvětu ...

Kdyby žil sv. Cyril a Metod dnes mezi námi, zase by překládali .... Jako před (více než) tisícem roků přeložili bibli *pro potřeby liturgické,* tak by překládali také dnes bohoslužebné knihy, aby jich mohli věřící s prospěchem užívati při bohoslužbě. Jsem jist, že by první starostí jejich bylo – přeložiti misál, to jest mešní knihu a dáti ji lidu do rukou, aby si ji bral s sebou do kostela a tam podle ní sledoval každé slovo, jež pronáší u oltáře kněz, aby stopoval každý jeho pohyb a spojoval se v duchu s ním, prostředníkem Boha a lidu a skrze něho aby se sjednocoval s Ježíšem Kristem .... Svatí apoštolé slovanští nejsou již mezi námi, nemohou toho díla vykonati osobně, vykonali a konají je však v duchu jejich jiní:

Máme *„Římský misál"*, jejž přeložil benediktin P. Marian Schaller a svým nákladem vydal nejdůstojnější pan biskup dr. Antonín Podlaha. Ta knížečka umožňuje českému člověku nejdokonalejší účast v *liturgii mešní.*

Největší a nejlépe organisovaná společnost všelidská, světová, jež má od svého božského Zakladatele povinnost i právo pořádati liturgii, ovíjí každodenní nekrvavou obět Kristovu věncem modliteb, jež jejím jménem k nebesům vysílají ustavičně ve dne v noci tisíce a tisíce jejích služebníků, kněží a řeholníků. Ty modlitby nazýváme *„církevní hodinky"* nebo také *„brevíř"*. Skládají se většinou z úryvků biblických. Sv. Cyrilu a Metodu šlo o to, aby jejich duchovenstvo mohlo také tyto církevní hodinky konati jazykem staroslověnským a jejich věřící aby mohli těmto hodinkám, jež patří též k liturgii, zbožně obcovati. Proto přeložili bibli. Také dnes může každý český člověk jednati v duchu svatých slovanských apoštolů: může se připojovati k té modlitbě, kterou tisíce a tisíce duší naplňuje ovzduší zeměkoule, může se modliti aspoň někdy nějakou hodinku, zejména v neděli, jakož i o svátcích. Má snad kancionál pro diecési olomouckou a tam si může vyhledati, pomodliti se nebo zazpívati si na př. *„nešpory"*, t. j. hodinky večerní. Může si opatřiti *„Český kancionál"* od dra Orla (v Praze 1921) a tam na str. 630 najíti si i s notami *„Nešpory o nejsvětější Svatosti"*, nebo na str. 644 *„Nešpory mariánské"*. Celé *„Hodinky mariánské"* s výkladem lze koupiti za 1 Kč v Dědictví sv. Jana v Praze. Hodinky vyplňují zejména *„Žalmy"*, jež možno si opatřiti u téhož Dědictví ve zvláštní knížce za 7 nebo 8 Kč. Tamže možno jest dostati za 4 Kč knížečku *„Na slavnost Božího těla"* (1927).

Hlubokým dojmem působí na mysl naši bohoslužba církve katolické za v Pánu zesnulé. Abychom jí lépe rozuměli, měli bychom si na pohřeb, na „requiem", na „Dušičky" bráti s sebou do kapsy *„Pobožnost za v Pánu zesnulé"* (Vydalo také Dědictví sv. Jana).

Jásavou radostí naplní nás *hodinky vánoční,* bude-

me-li se jich účastniti s knížečkou v ruce, vydanou od arcib. knihtiskárny v Olomouci se čtyřmi Hrabalovými dřevoryty nadepsanou *„Slova, jež se modlí a zpívá církev římskokatolická na svátek Narození Páně“* (1927).

Jak se chvěje srdce naše při velebné liturgii ve sv. Týdnu! Do jaké nálady uvádějí nás zejména *„temné hodinky“* při nichž bývají zpívány úryvky z Jeremjášova *„Pláče“*! Celá tato kniha Jeremjášových žalozpěvů vyšla v nádherné úpravě a v novém překladě v Olomouci r. 1923. Prodává ji Matice CM na Wilsonově nám. č. 16. Matice CM má v komisi také jinou vzácnou a nádhernou příručku k bohoslužbě svatého Týdne, zvanou *„Od Květné neděle do Bílé soboty“* (1928)

Týž úkol jako uvedené příručky chce splniti také *„Týden Ducha svatého“*.

Kéž by všecky jmenované pomůcky našly hojně čtenářů, kteří by se z nich naučili více oceňovati poklady uložené v katolické liturgii, kteří by se o ni živě zajímali a dovedli z těch pokladů těžiti co nejvíce cti a slávy pro Boha, co nejvíce svatosti, mravní síly, útěchy a radosti pro sebe i pro své miláčky, živé i v Pánu zesnulé!

Kdykoliv počínáš modliti se některou hodinku, vykonej kleče tuto

MODLITBU PŘÍPRAVNOU:

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Otevři, Pane, má ústa, by blahořečila tvému svatému jménu; očisti také mé srdce ode všech neužitečných, nezřízených a nemístných myšlenek. Osviť rozum, rozněť cit můj, bych důstojně, pozorně a nábožně mohl se tyto hodinky modliti a zasloužil býti vyslyšen před tvou božskou velebností. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Pane, ve spojení s oním božským úmyslem, s kterým jsi sám na zemi Bohu chválu vzdával, chci tyto hodinky ke cti tvé konati.

PRVNÍ NEŠPORY

Hodinka večerní na sobotu odpoledne před svatodušní nedělí.

Otče náš . . . potichu. Zdrávas, Maria . . . potichu.

V.: Bože, měj na paměti mou pomoc. Zde se poznamenej velikým křížem.

O.: Hospodine, pomáhat mi pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému – jako byla na počátku, buď nyní i vždycky i na věky věkův. Amen. – Aleluja.

Antifona 1: Když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě, aleluja.

ŽALM 109

Všichni (apoštolé) byli pohromadě trvajíce „jednomyslně na modlitbě se ženami a s Marií, matkou Ježíšovou, i s bratry jeho“. (Skutky ap. 1, 14.) Připravuj se i ty modlitbou těchto hodinek na příchod Ducha sv.! Veliká většina slov jejich vzata jest z Písma sv., jež Duch sv. nadpřirozeným způsobem vnukl svatopiscům, takže bible jest zvláštní dílo Ducha sv. – Vykupitel, jenž ještě před padesáti dny cestou křížovou „pil z potoka“ života a dopil do poslední krůpěje kalich utrpení, zaslechl již před 10 dny z úst Otcových „Zasedej po mé pravici“. Dnes o letnicích „na Sioně“ vzniká církev, království Kristovo, jež řídí a spravuje bezmála již 2000 let Duch svatý, jehož tehdy byl Kristus, vítězný vládce

seslal. – Za tu dobu Velekněz obětoval nesčetný počet nekrvavých obětí svých (pod způsobou chleba a vína) a Duch sv. přisvojil ovoce její milionům a milionům nesmrtelných duší. Dějiny církve = dějiny působení Ducha sv.

Řekl Hospodin mému Pánu:
„Zasedej po mé pravici,
dokud nedám nepřátele
za podnož tvým nohám.
Mocnému žezlu tvému dá vzejít
Hospodin ze Sionu;*
panuj uprostřed nepřátel svých!
Ty vládni ve dni své síly
v lesku svatém,
z lůna před jitřenkou
zplodilť jsem tě."
Přisáhl Hospodin takto:
– a želet toho nebude –
„Ty jsi knězem na věky,
jako byl Melchisedech!"
Pán bude tobě po pravici,
bít bude v den svého hněvu krále;
mezi národy soud konat,*
dokonale porážeti,
tříštit hlavy po široké zemi.
Z potoka na cestě bude píti,
proto pozdvihne hlavu.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant. 1: Když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě, aleluja.
Ant. 2: Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja. (Moudr. 1, 7.)

ŽALM 110

Duch sv. osvěcuje, posvěcuje, posiluje, těší již bezmála 2000 let „sbor spravedlivých, obec", zvanou církev. Děkuj mu dnes za to „veliké dílo" posvěcování miliard duší, také duše své!

Vždyť tyto svátky jsou „ustanoveny na památku" divů Ducha sv., divů jeho lásky a milosrdenství. Za starých dob chována byla Svátost oltářní v nádobě, mající tvar holubice – náznaku to Ducha sv., jenž nás připravuje na hodné slavení i přijímání Kristova pokrmu a spolupůsobí k tomu, bychom měli z něho co největší užitek. (Srv. t. zv. „epiklesis"). Pamatuj na svou křestní „smlouvu", kterou jsi se zavázal Duchu svatému, že zachováš svou duši křtem očištěnou a posvěcenou v tom stavu, do něhož ji Duch sv. uvedl.

Chci tě slavit, Pane, z celého srdce
ve sboru spravedlivých, jakož i v obci.
Veliká jsou Hospodinova díla,
dokonalá podle všech jeho plánů.
Slavná a velebná jest činnost jeho,
a jeho spravedlnost zůstává na věky.
Ustanovil památku na své divy,
milosrdný a milostivý Pán jest.
Pokrm dává těm, kdož se ho bojí,
na věky je pamětliv své smlouvy.
Moc svých skutků ukázal svému lidu,
odevzdav mu, čím pohané dědičně vládli.
Díla rukou jeho jsou věrnost a právo,
všecko, co ustanovil, je spolehlivo,
je to utvrzeno na věky věkův,
vydáno upřímně a spravedlivě.
Vykoupení seslal svému lidu,
věčnou platnost udělil své smlouvě.
Svaté jest a hrozné jeho jméno;
počátek moudrosti je bázeň Páně.
Blahé má poznání, kdokoli tak činí;
chvála jeho zůstane na věky věkův.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant. 2: Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja.
Ant. 3: Všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluviti, aleluja, aleluja.

ŽALM 111

Duch sv., pramen veškeré svatosti, spravedlnosti, slitovnosti, dobročinnosti „plýtvá bezmála jak rozdává (nám) chudým“ své milosti. „Září v temnu jak světlo spravedlivým“, budí nás, bychom ho následovali v jeho štědrosti, soucitu s nuznými. On jest původce veškeré dobročinnosti, „charity“, cokoliv se jí v církvi za 2000 roků vyskytlo . . . Duch sv. vzbudil sv. Vincence z Pauly, sv. Jana z Boha, sv. Kamila, a jiné podobné apoštoly praktické lásky k bližnímu.

Blaze tomu, kdo bojí se Hospodina,
a v jeho příkazech velikou zálibu má.
Mocné v zemi bude potomstvo jeho,
rodu poctivých bude požehnáno.
Hojnost a bohatství je v domě jeho
a jeho spravedlnost zůstává na věky.
Září v temnu jak světlo spravedlivým,
je milostivý, slitovný, spravedlivý.
Šťasten, kdo je soucitný a půjčuje,
kdo své věci vyřizuje dle práva.
Neboť na věky nebude se viklat,
v paměti věčné bude spravedlivý,
Zprávy zlé se nemusí obávati,
pevně doufá srdce jeho v Pána.
Pevné je srdce jeho, nebojí se,
až může hleděti vítězně na odpůrce.
Plýtvá bezmála, jak rozdává chudým,*
jeho spravedlnost zůstává na věky,
čelo jeho vysoko ve cti se zdvíhá.
Bezbožník vida to rozčiluje se zlostí,
zuby svými skřípá a chřadne;*
přání hříšníků přichází na zmar.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant. 3: Všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluviti, aleluja, aleluja.

Ant. 4: Prameny a vše, co se hýbá ve vodách, dobrořečte Pánu, aleluja.

ŽALM 112

Chval Ducha sv. třetí božskou osobu, s Otcem a Synem jedné podstaty, moci, velebnosti, vznešenosti, slávy. Všiml si ubohého poníženého lidstva, když v lůně Panny Marie vytvořil lidskou přirozenost, se kterou se Syn Boží nerozlučně spojil. Ano, vtělení Syna Božího – jest dílo Ducha sv.! – Duch sv. zdvíhá hříšníka z kalu hříchu, uvádí ho do společnosti svatých, povyšuje ho do sboru nebešťanů. Všecky veliké kajícníky, cokoliv jich dějiny církevní vykazují, na př. sv. Augustina, vzbudil Duch sv.!

Chvalte, sluhové, Hospodina,
chvalte jméno Hospodinovo.
Buď jméno „Hospodin“ požehnáno,
od tohoto času až na věky.
Od slunce východu do západu
chváleno buď jméno Hospodin.
Vyvýšen nad všecky národy Hospodin,
ba nad nebesa sláva jeho.
Kdo jako Hospodin, Bůh náš?!
Přebývá sice na výsostech,
přece však nízkého si všímá,
na nebesích i na zemi.
Zdvíhá se země vysíleného
a z kalu povyšuje chuďasa,
aby ho posadil vedle knížat,
vedle knížat lidu svého.
Usazuje bezdětnou v rodině,
učiniv ji šťastnou matkou.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant. 4: Prameny a vše, co se hýbá ve vodách, dobrořečte Pánu, aleluja.

Ant. 5: Apoštolové mluvili všelijakými jazyky o velikých skutcích Božích, aleluja, aleluja, aleluja.

ŽALM 116

Duch sv. shromáždil všecky národy bez výjimky v jednu velikou světovou společnost, ve které všichni se cítí bratry a sestrami, jednou velikou rodinou, plnou teplé lásky a pokoje.

Chvalte Hospodina, všichni pohané,
vychvalujte ho všichni národové,
neb mocně nad námi vznáší se jeho milost
a věrnost Hospodinova trvá na věky.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant. 5: Apoštolové mluvili všelijakými jazyky o velikých skutcích Božích, aleluja, aleluja, aleluja.

Kapitola (Sk 2, 1 – 2):

Když přišel den letnic, byli všichni učedníci pohromadě na jednom místě; tu povstal náhle s nebe hukot, jako když táhne vítr silný, a naplnil všecek dům, kde seděli.

O.: Bohu díky.

Chvalozpěv:

Ó Stvořiteli, Duchu, přijď,
u věrných svých se uhosti
a srdce, která jsi jim dal,
svou nebeskou plň milostí.

Ty nazýván jsi Těšitel
a Boha nejvyššího dar,
Tys pomazání duchovní,
zdroj živý, oheň, lásky žár.

Tys sedmitvárný v darech svých,
jsi moc v Otcově pravici,
Tys Otcův příslib slavnostní,
řeč hrdlům uštědřující.

Rozžehni světlo v rozumu,
vlij srdcím lásku plamennou
a slabým tělům sílu dej
svou mocí nevystiženou.

V dál nepřítele zaháněj,
dej mír nám beze prodlení,
ať všemu zlu se vyhneme
tvým světlem stále vedeni.

Ať Tebou samým, rač nám dát,
Otce i Syna poznáme
a Tebe Ducha obou dvou
v čas každý věrou vyznáme.

Buď Bohu Otci sláva, čest,
i Synu, který z mrtvých vstal,
i Duchu Utěšiteli
po všecky věky teď i dál.
Amen.

(Přeložil Ant. Štemberg.)

V.: Všichni byli naplněni Duchem sv., aleluja.
O.: A počali mluviti, aleluja.

Ant. k Magnificat:

Nenechám vás sirotků, aleluja; přijdu zase k vám aleluja; a radovati se bude srdce vaše, aleluja.

Chvalozpěv Panny Marie:

Velebí
duše má Hospodina,
a duch můj zaplesal
v Bohu, Spasiteli mém,
že vzhlédl na ponížení služebnice své,
neboť, aj, od této chvíle blahoslaviti mě budou
všecka pokolení.
Neboť veliké věci učinil mi ten, jenž jest mocný;
a svaté jest jméno jeho
a milosrdenství jeho trvá od pokolení do pokolení
těm, kteří se ho bojí.
On učinil mocné věci ramenem svým:
Rozptýlil pyšné smýšlením srdce jejich,
sesadil mocné s trůnu
a povýšil nízké.

Lačné naplnil dobrými věcmi
a bohaté propustil prázdné.
Ujal se Israele, služebníka svého,
aby byl pamětliv svého milosrdenství,
jakož byl mluvil k otcům našim,
s hledem k Abrahamovi a potomstvu jeho na věky.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Antifona:

Nenechám vás sirotků, aleluja; přijdu zase k vám, aleluja; a radovati se bude srdce vaše, aleluja.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

Modleme se. Bože, jenž jsi dnes srdce věřících osvícením Ducha svatého poučil, dej nám, abychom v témž Duchu správně smýšleli a z útěchy jeho vždycky se radovali. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého, Bůh po všecky věky věkův. – O.: Amen.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

V.: Dobrořečme Pánu.

O.: Bohu díky.

V.: Duše věrných zemřelých pro milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

O.: Amen.

Otče náš . . . potichu.

Modlitba závěrečná.

Svatosvaté a nerozdílné Trojici, lidské přirozenosti ukřižovaného Pána našeho Ježíše Krista, požehnané neporušenosti blahoslavené, přeslavné a vždy panenské Marie, jakož i sboru všech svatých budiž věčná chvála, čest a mocná sláva ode všeho tvorstva vzdávána; nám pak dostaniž se odpuštění všech hříchů – po nekonečné věky věkův. Amen.

V.: Blahoslavené lůno Marie Panny, které nosilo Syna věčného Otce.

O.: A blahoslavené prsy, které napájely Krista Pána.

Otče náš . . . potichu. Zdrávas, Maria . . . potichu.

Hodláš-li se však po nešporách modliti bez přestávky „doplněk" (kompletář), začni po verši A duše věrných zemřelých . . . Amen ihned V.: Rač, pane, požehnati . . . atd. jako níže. (Tedy bez „Otče náš".)

KOMPLETÁŘ (DOPLNĚK)

V.: Rač, pane, požehnati!

Požehnání: Pokojnou noc a šťastný konec dej nám všemohoucí Hospodin.

O.: Amen.

Krátké čtení (1 Petr 5, 8n): Bratři, střízlivi buďte a bděte, neboť protivník váš ďábel obchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by pohltil. Jemu odpírejte, silni jsouce ve víře. Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

O.: Bohu díky.

V.: Pomoc naše ve jménu Páně.

O.: Jenž učinil nebe i zemi.

Otče náš . . . potichu.

Kněz: Vyznávám se Bohu všemohoucímu, blahoslavené Marii, vždy panně, svatému Michalu archandělovi, svatému Janu Křtiteli, svatým apoštolům Petru a Pavlu, všem svatým a vám, bratři, že jsem zhřešil velmi myšlením, řečí a skutkem; svou vinou, svou vinou, svou převelikou vinou. Pročež prosím blahoslavenou Marii, vždy pannu, svatého Michala archanděla, svatého Jana Křtitele, svaté apoštoly Petra a Pavla i všecky svaté, a vás, bratři, abyste se modlili za mne k Hospodinu, Bohu našemu.

Lid (sbor): Smiluj se nad tebou všemohoucí Bůh, odpustiž tobě hříchy tvé a přivediž tě k životu věčnému.

Kněz: Amen.

Lid (sbor) opakuje: Vyznávám se . . . Místo „a vám, bratři" a „vás bratři" říká „a tobě, otče . ." „a tebe, otče . ."

Kněz: Smiluj se nad vámi ... jako výše s příslušnými změnami.

O.: Amen.

Rozhřešení: Odpuštění, rozhřešení a prominutí hříchů našich † uděliž nám všemohoucí a milosrdný Hospodin.

O.: Amen.

V.: Obnov nás, Bože, Spasiteli náš.

O.: A odvrať hněv svůj od nás.

V.: Bože, měj na paměti † mou pomoc.

O.: Hospodine, pomáhat mi pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému ... Amen. Aleluja.

Antifona: Aleluja.

ŽALM 4

Ježíš Kristus, nejvyšší náš utěšitel, prve než odešel k Otci, slíbil nám, že bude tohoto Otce prositi, ten že nám dá „jiného Utěšitele, aby s námi zůstával na věky, Ducha pravdy“ (Jan 14, 16.). Jest naše „právo“ čekati, že tento slib bude splněn, že nás potěší Duch sv. v každém „soužení“, budeme-li ho vzývati a nebudeme-li ho v „roztrpčení“ rmoutiti hříchy; Ducha sv. rmoutí zejména šestero hříchů proti němu, na př. nad milosrdenstvím Božím zoufati (opak: „mějte důvěru v Hospodina“) Blaze ctiteli Ducha sv.! Třetí božská osoba vznáší se nad ním, opatruje ho, naplňuje ho pocitem bezpečnosti, že se svatým klidem může se odebírati každý den na lůžko.

Když jsem volal, vyslyšel mne
  Bůh, jenž chrání moje právo;
v soužení jsi uvolnil mi;
  slituj se nade mnou, vyslyš mou modlitbu.
Pokolení mužů, jak dlouho
  bude čest má na postupu?
Proč máte zálibu ve věcech marných
  a proč honíte se za lží?
Vězte přece, že podivuhodně
  Hospodin mne omilostnil;
Hospodin mne vyslýchá,
  kdykoli ho vzývám.
Jste-li roztrpčeni, nehřešte!*
  Čím se v mysli své zabýváte,

  toho na svých ložích želte.
Podejte oběť, jak se sluší,
  a mějte důvěru v Hospodina.
Mnoho je těch, kteří praví:
  „Kdo nám dá dočkati se blaha?“
Vznáší se nad námi jas tvé tváře,*
  Hospodine, udělil jsi
  srdci mému radost větší,
nežli bývá, kdy mají hojnost
  obilí, vína i oleje.
Klidně na lůžko uložím se
  a také budu spáti,
neboť ty, Pane, sám se staráš,
  aby bydlo mé bezpečné bylo.
Sláva Otci i Synu
  i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
  i na věky věkův. Amen.

ŽALM 90

Duch svatý jest věrný a všemohoucí ochránce i zastánce celé církve i každého jejího úda. Bývá zobrazován holubicí. Jeho ochranné peruti, jsou však tak veliké, že jimi „zastiňuje“ celý svět, jeho křídla jsou roztažena tak, že nesčetné zástupy lidstva nalézají pod nimi útočiště. Kdo říká Duchu sv. „Tys ochrana má, Bůh můj, v něhož naději svou skládám“, ten nemusí se báti pokušení ani jakého jiného zla, nemusí se báti útoku zloduchova ...

Pod záštitou Nejvyššího přebývá,
  ve stínu Boha nebes odpočívá,
kdo říká Pánu: „Tys ochrana má a hrad můj,
  Bůh můj, v něhož naději svou skládám.“
Neboť on vysvobodí tě z osidla lovců,
  od slova, které přináší zkázu.
Perutěmi svými zastíní tě,*
  pod křídly jeho najdeš útočiště,
  štítem obestře tě věrnost jeho.
Nebudeš se báti hrůzy noční,
  ani střely létající ve dne,
ani čeho, co se plíží za tmy,
  ani útoku zloducha o polednách.

Padne jich po boku tvém tisíc,*
deset tisíc ti po pravici,
ale k tobě se nepřiblíží.
Ty jen na své oči budeš to vidět,
na odplatu hříšníků budeš patřit.
Protožes řekl: „Hospodin naděje má jest,“
učiniv Hospodina svým útočištěm:
nepřihodí se nic zlého tobě,
rána se nepřiblíží k tvému stánku.
Neboť andělům svým o tobě kázal,
aby tě ostříhali na všech tvých cestách.
Takořka na rukou budou tebe nosit,
abys o kámen nohou svou nezavadil.
Po zmiji a basilišku chodit,
šlapat budeš po lvu, jakož i po draku.
„Protože lne ke mně, vysvobozuji ho,
chráním ho, ježto zná mé jméno.
Vzývá mne i slyším ho; jsem při něm v tísni,
vytrhuji ho a oslavuji.
Dlouhého věku do syta mu dávám,
a svou spásu popřávám mu vidět.“
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

ŽALM 133

Nuže, teď oslavujte Hospodina,
všichni služebníci Páně,
kteří stáváte v Hospodinově domě,
v nádvořích domu našeho Boha!
V noci zdvíhejte ruce své ke svatyni,
oslavujíce Hospodina!
„Žehnej tobě Hospodin se Sionu,
který učinil nebe i zemi!“
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Antifona:
Aleluja, aleluja, aleluja.

HYMNUS

1. Prve než světlo zhasne dnes,
Tě, tvůrce světa, prosíme,
bys podle laskavosti své
byl vůdcem nám a záštitou.

2. Kéž od nás vzdálí se zlé sny,
jakož i noční přeludy;
a sevři škůdce našeho,
by těla čista zůstala.

3. Buď Bohu Otci sláva, čest,
i Synu, který z mrtvých vstal,
i Duchu Utěšiteli
po všecky věky teď i dál.
Amen.

Kapitola (Jer 14, 9):

Tys přece mezi námi, Hospodine, tvoje jméno máme, neopouštěj nás, Hospodine, Bože náš!
O.: Bohu díky.

Krátké responsorium:

Ve tvé ruce, Hospodine, poroučím ducha svého, aleluja, aleluja.
Ve tvé ruce, Hospodine, poroučím ducha svého, aleluja, aleluja.
V.: Ty mne zachráníš, Pane, Bože věrný.
O.: Aleluja, aleluja.
Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.
Ve tvé ruce, Hospodine, poroučím ducha svého, aleluja, aleluja.
V.: Střez mne, Pane, jako zřítelnici oka, aleluja.
O.: Ve stínu svých křídel uschovej mne, aleluja.

Antifona:

Opatruj nás.

Chvalozpěv Simeonův. (Lk 2, 29.)

Nyní propouštíš, Pane, služebníka svého
podle slova svého v pokoji,
neboť viděly oči mé spásu tvou,
kterou jsi připravil před očima všech národů,
světlo k osvícení pohanův
a k slávě lidu svého israelského.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Antifona:

Opatruj nás, Pane, když bdíme, střež nás, když spíme; abychom bděli s Kristem a odpočívali v pokoji. Aleluja.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

Modleme se: Navštiv, prosíme, Pane, tento příbytek a všecky nástrahy nepřítele od něho zapuď; tvoji svatí andělé ať v něm přebývají, a ti ať nás v pokoji opatrují; a tvé požehnání buď vždy s námi. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův.

O.: Amen.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

V.: Dobrořečme Pánu.

O.: Bohu díky.

Požehnání: Požehnej a ostříhej nás všemohoucí a milosrdný Hospodin Otec, Syn † i Duch svatý.

O.: Amen.

Závěrečná antifona mariánská.

Královno nebeská, raduj se, Maria,
jehož si počala, z mrtvých vstal, chvála tvá,
za nás pros Boha, aleluja.

V.: Raduj se a vesel se, Panno Maria, aleluja.

O.: Z mrtvých vpravdě vstal Kristus Pán, aleluja.

Modleme se. Bože, jenž jsi zmrtvýchvstáním Syna svého, Pána našeho Ježíše Krista, svět oblažil, uděl, prosíme, abychom na přímluvu Rodičky Boží, P. Marie, dosáhli radosti věčné. Skrze téhož Krista, Pána našeho.

O.: Amen.

V.: Pomoc Boží zůstávej † vždycky s námi.

O.: Amen.

Otče náš . . . Zdrávas, Maria . . . Věřím v Boha. Vše potichu.

Závěrečná modlitba: Svatosvaté a nerozdílné Trojici... Jako výše na str. 16.

MATUTINUM (HODINKY JITŘNÍ)

Přípravná modlitba: Otevři, Pane, má ústa... Jako výše na str. 9.

Otče náš . . . Zdrávas, Maria . . . Věřím v Boha. Vše potichu.

V.: Pane, otevři † mé rty. Poznamenej rty malým křížkem.

O.: Aby ústa má mohla zvěstovati tvoji chválu.

V.: Bože, měj na † paměti mou pomoc. Poznamenej se velikým křížem.

O.: Hospodine, pomáhat mi pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému . . . Aleluja.

Invitatorium (Výzva k Boží chvále): Aleluja, Duch Páně naplňuje okruh zemský; pojďte, klanějme se, aleluja.

Aleluja, Duch Páně naplňuje okruh zemský; pojďte, klanějme se, aleluja.

ŽALM 94

Pojďme, chvalme s radostí Pána,
s jásotem slavme Boha, svou spásu;
předstupme před tvář jeho s díky,
písně plesu pějme jemu.

Aleluja, Duch Páně naplňuje okruh zemský; pojďte, klanějme se, aleluja.

Neboť Bůh veliký jest Hospodin
a král nade všecky bohy.
Jsouť v jeho ruce všecky hlubiny země,
temena hor jsou majetek jeho.

Pojďte, klanějme se, aleluja.

Jehoť jest moře, neb on je učinil;
i souš je dílo jeho rukou.
Pojďte, klanějme se, padněme,
klekněme před Pánem, svým tvůrcem.
Jeť on Pán, náš Bůh a my jsme
lid, jejž on vodí, a ovce, jež pase.

Aleluja, Duch Páně naplňuje okruh zemský; pojďte, klanějme se, aleluja.

Kéž byste poslechli dnes hlasu jeho:
„Nezatvrzujte svých srdcí
jak v Hádce, jak v Pokušení na poušti,
kde vaši otcové pokoušeli mne,
zkoušeli mne, ač vídali skutky mé."

Pojďte, klanějme se, aleluja.

Čtyřicet roků mrzel jsem se
na to pokolení a řekl jsem:
„Lid je to myslí stále bloudící!"
Oni však nechtěli znáti mé cesty,
takže jsem přisáhl ve svém hněvu:
„Nedojdou odpočinku mého!"

Aleluja, Duch Páně naplňuje okruh zemský; pojďte, klanějme se, aleluja.

Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Pojďte, klanějme se, aleluja.
Aleluja, Duch Páně naplňuje okruh zemský; pojďte, klanějme se, aleluja.

Chvalozpěv:

Již Kristus vstoupil ke hvězdám,
tam vrátiv se, zkad přišel k nám,
by seslal Ducha svatého,
jenž dán nám láskou Otcovou.

Den slavnostní stál ve dveřích,
když tajuplným sedmerem
svět otočil se sedmkrát
na blahých časů znamení.

Ve světla třetí hodinu
svět znenadání zahřímá,
co apoštolé modlí se,
jim hlásá, že Bůh přichází.

Tak tedy z plamu Otcova
to sličné živné světlo plá,
jež věrné duše Kristovy
teplotou Slova plnit má.

Tu hrudi plné jásají,
nadchnuty Duchem přesvatým,
a zvučí hlasy různými
a divy Boží hlásají.

Teď známí všechněm národům,
Římanům, Řekům, barbarům,
zároveň všechněm na podiv
hovoří ve všech jazycích.

Tu nevěřící Židé jen
nekalým duchem svedeni
Kristovým věrným střízlivým
spílají moštem opilých.

Než – vydav mocné zázraky
jde Petr vstříc a učí lid,
že nevěrci dí nepravdu
a Joelem to pečetí.

Buď Bohu Otci sláva, čest,
i Synu, který z mrtvých vstal,
i Duchu Utěšiteli
po všecky věky teď i dál.
Amen.

(Podle překladu Dostála-Lutinova.)

Ant.: Tu povstal náhle s nebe hukot, jako když táhne vítr silný, aleluja, aleluja.

ŽALM 47

Veliký jest Hospodin, sídlící v nádherném Jerusalemě. Králové, kteří podnikli útok na to Hospodinovo město, musili s hanbou odtáhnouti. Jerusalem, Sion byl předobrazem města Božího, království Kristova, církve katolické. V Jerusalemě byla založena tato světová společnost, tam se snesl Duch sv. na shromážděné prvotiny její. Od té doby v ní přebývá a odráží všecky útoky bludu, lži, mravní zkázy, násilí proti ní podnikané. Kláštery, ústavy charitativní – toť její pevné věže. Dějiny církve jsou dějiny útoků na ni vítězně odrážených. Tak bude i příště. Duch svatý bude vždycky nové a nové hrdiny ctnosti a mučedníky tvořiti. Čísti dějiny církevní jest procházeti církví a přesvědčovati se, jak neporušena zůstala její původní nauka, ústava, svátosti atd. Doufejme v činnost Ducha svatého!

Veliký jest Hospodin,
a velmi hoden chvály
v městě našeho Boha,
na svaté hoře jeho,*
kde má své základy Sion
na radost veškeré země,
na půlnoční straně*
města velkého krále.
Na jeho palácích ukázal
Bůh, že je opatruje.
Neboť, hle, sešli se králové,
přitáhli v jednom šiku;

jak to zřeli – jal úžas je,
zděsili se a prchli.
Hrůza je zachvátila,
úzkost jak rodící ženu,
jako když prudkým vichrem
tříštíš tarsiské lodi.
Jak jsme to slýchali, zřeli jsme
ve městě Pána zástupů,
ve městě Boha našeho:
Bůh je upevnil na věky!
Myslíme na tvoji milost,
Bože, ve tvém chrámě.
Jako tvé jméno, tak chvála tvá,
Bože, jde do končin světa.
Práva je plná tvá pravice,
proto se veselí Sion,
jásají dcery judské
pro tvé soudy, Pane.
Jděte kol Sionu, jděte,
čítejte jeho věže;
hleďte na jeho hradby,
prohlížejte si paláce,
vypravujte to potomkům,
že je takový Bůh.
Bůh náš vždycky, na věky;
on nás povede věčně!
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant.: Tu povstal náhle s nebe hukot, jako když táhne vítr silný, aleluja, aleluja.

Ant.: Upevňuj, ó Bože, co jsi nám prokázal, ze svatého chrámu tvého, jenž jest v Jerusalemě, aleluja, aleluja.

ŽALM 67

Duch sv. připravoval církev již po statisíciletí ve St. z. Udržoval jádro pravého náboženství ve vyvoleném lidu svém, vdechoval své myšlenky do úst a do pera prorokům („kázal mluvit“)

vedl synagogu k vítězství. Malý byl hlouček, jenž tvořil církev novou v den seslání Ducha sv. Mnoho měl nepřátel v židovstvu i v pohanstvu. Duch sv. však ty nepřátele vždycky rozptyloval a vedl církev od vítězství k vítězství zejména nad pohanstvem. Podmanil je církvi svou pravdou a láskou. S Duchem sv. vždycky pracovalo množství duší šlechetných, nadšených. Kdybychom nepatřili k nim, platila by nám výtka, že si „hovíme jako plaché, bázlivé holubice“, jež se bojí, aby v zápase nepotřísnily svého bělostného šatu, zlaceného paprsky slunečními, aby si nepotřísnily svého peří krví. O letnicích Duch sv. slavil svůj vítězný vjezd do svatyně, t. j. do nové církve. „Pokáral zvěř rákosových houštin“, když přiměl svou milostí Egypt (= hroch a krokodil), aby vstoupil do nového, živého chrámu Božího. Vzpomeňme, kterak kvetla kdysi církev egyptská! Podobně působil Duch sv. na jiné národy a jejich krále (stádo býků a telata). Budiž Duch sv. za to všecko vděčně chválen!

Bůh se zdvíhá, i rozptylují se odpůrci,
prchají před ním jeho nenávistníci.
Jak bývá rozehnán dým, se rozprchují;
jak vosk se rozplývá před plamenem,*
tak i bezbožníci před Bohem hynou.
Spravedliví však veselí se a plesají,
před Bohem se radujíce jásají.
Zpívejte Bohu, hrejte jeho jménu,
spravte cestu tomu, jenž pouští se veze;
Hospodin sluje, radujte se před ním!
Děsí se ho.
Otcem sirotků a zastáncem vdov
Bůh jest ve svém svatém sídle.
Opuštěným opatřuje domov,
vyvádí z vězení do blahého bydla,*
také zbujníky, kteří zůstali v hrobech.
Bože, když v čele lidu svého jsi vytáhl,
když jsi ubíral se pouští,
země se třásla a nebe se rozplývalo
před Bohem Sinaje, před Bohem Israelovým.
Deštěm hojným skrápěl jsi, Bože, své dědictví,
bylo zemdleno, tys však je občerstvoval.
Tvoji tvorové v něm se usadili,
v dobrotě své je chudému spravuješ, Bože.
Bůh kázal mluvit, byl zástup poslic vítězství:
„Králové se zástupy prchají, prchají;*

hospodyně rozděluje kořist.
Proč si hovíte mezi ohradami,
holubice s křídly stříbrnými,*
jejíž peří vzadu leskne se zlatem?
Když Bůh nebes tam krále rozplašoval,
sněhem zabělal se Selmon.“
Horstvo Boží horstvo Basanské jest,
mnoho vrcholků má horstvo Basanské.
Proč, ty horstvo, vy vrcholy, žárlivě hledíte
na horu, kterou si zvolil Bůh za své sídlo,*
na které bude též Hospodin na věky sídlit?
Vozů Božích je mnoho desetitisíc,
tisíce plesajících – Pán mezi nimi*
přišel ze Sinaje do svatyně.
Vystoupil jsi do výše zajatce veda,
v dar jsi přijal lidi, kteří se vzpírali,*
aby sídlil Hospodin, Bůh tam.
Chválen buď Hospodin! Den co den nás nosí.
Bůh je naším spasitelem.
Bůh je nám Bohem jakékoli pomoci;
Hospodin, Pán má i ze smrti východiště.
Zajisté Bůh rozbije hlavy svých nepřátel,
vlasaté témě zatvrzelých v hříších.
Bůh totiž řekl: „Z Basanska je přivedu,
přivedu je z hlubin mořských,
aby se mohla tvá noha v krvi koupat,
jazyk psů tvých v krvi protivníků.“
Lidé se dívají na slavný průvod tvůj, Bože,
jak slavně vjíždí Bůh, král můj, do svatyně:
Napřed jsou zpěváci, za nimi hudebníci
ve středu panen, jež na bubínky tlukou:
„Ve valných sborech dobrořečte Bohu,
Pánu vy, kteří z krve jste Israelovy!“
Tu je Benjamin, nejmladší, s nadšenou myslí,
knížata judská, která jsou jejich vůdci,*
knížata Zabulonova, knížata Neftali.
Račiž ukázati, Bože, svou sílu,
upevňuj, ó Bože, co jsi nám prokázal!
Do tvého chrámu do Jerusalema
králové přinášejtež tobě dary!

Pokárej zvěř rákosových houštin,
stádo býků a telata národů s nimi,
ať pustí ty, kteří chtějí se osvědčit stříbrem;
rozpraš národy, kteří chtějí války!
I přijdou velmožové z Egyptské země,
Etiopie zdvihne hned ruce své k Bohu.
Království veškeré země, zpívejte Bohu,
hrejte Hospodinu, hrejte Bohu,*
tomu, jenž vozí se po nebi nejvyšším, odvěkém!
Pozor! Když bude hřímat, mocně hřímat,
vzdávejte chválu Bohu Israelovu,*
jehož velkost a síla jeví se v mračnech!
Podivuhodný jest Bůh ve svých svatyních,
Israelův Bůh dává moc a sílu*
svému lidu. Pochválen buď Bůh!
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant.: Upevňuj, ó Bože, co jsi nám prokázal, ze svatého chrámu tvého, jenž jest v Jerusalemě, aleluja, aleluja.

Ant.: Vysíláš dech svůj. i tvoří se, a takto obnovuješ tvářnost země, aleluja, aleluja.

ŽALM 103

oslavuje Boha tvůrce a správce světa. Stvoření, zachovávání a správa vesmíru je dílo Trojice Boží, tedy také Ducha sv., jenž v den svého seslání „na perutích větru se snesl, žhoucí oheň svým sluhou učiniv". Duch sv. svou posvěcující milostí stvořil a tvoří nesčetný počet „nových tvorů" v řádu nadpřirozeném. Sluncem v tomto řádu byla a jest lidská přirozenost Kristova. Nad měsíc spanilejším dílem Ducha sv. jest Maria Panna, živá svatyně Ducha sv. O miliardy nesmrtelných duší do řádu nadpřirozeného posvěcující milostí povýšených pečoval a pečuje Duch sv. rozdávaje jim plnou rukou potřebného pokrmu a nápoje duchovního – své pravdy a milosti. Otvírá jim nevyčerpatelné prameny svých darů. Dopustí-li se křesťan těžkého hříchu, Duch sv. odnímá mu „svůj dech", nadpřirozený pramen života, posvěcující milost, hříšník duchovně umírá. Duch sv. pracuje však dále o něm: vede ho ke kajícnosti, a činí-li upřímné pokání, Duch sv. vysílá znova svůj „dech" do něho, hříšník stává se novým, živým tvorem. Ž. 103., není-li po stránce umělecké nejkrásnější píseň celého žaltáře, patří jistě k nejskvostnějším.

Dobrořeč, má duše, Hospodinu!
Hospodine, můj Bože, tys nad míru veliký.
Ve slávu a velebnost jsi oděn,
světlem se zahaluješ jako rouchem.
Rozprostíráš nebe jak oponu stanu,
stavíš nad vodami své zásobárny.
Činíš oblaky svým vozem,
na perutech větru se vznášíš,
posly svými činíš větry,
a svými sluhy žhoucí oheň.
Položils zemi na základech jejích,
že se nepohne na věky věkův;
moře ji přikrývalo jako roucho,
nad horami stály vody.
Jak jsi pohrozil jim, rozběhly se;
rachot hromu tvého zaplašil je.
Hory se zdvihly a údolí sestoupila
na místo, jež vykázals jim.
Mez jim jsi položil, které nesmějí překročit,
nesmějí se vrátit, by přikryly zemi.
Kážeš, by prameny v údolích vyvěraly,
aby mezi horami vody tekly;
napájejí všelikou zvířenu polní,
prahne po nich divoký osel, kdy žízní.
U nich má své sídlo nebeské ptactvo,
v ratolestech šveholící.
Svlažuješ hory se svých zásobáren,
plody tvé práce země se nasycuje.
Trávě dáváš růsti pro dobytek,
jakož i zelinám pro potřebu lidstva.
Vyvozuješ ze země chléb i víno;
víno, by veselilo srdce lidí,
olej, aby se jím leskl obličej jejich,
chléb pak, by srdce lidí posiloval.
Do syta píti mohou polní stromy,
i cedry libánské, jež pěstuje Bůh;
tam si staví ptactvo hnízda svoje,
čáp mívá vysoko svůj domov;

vysoké hory patří kozorožcům,
skály pak jsou útočištěm damanům.
Učinil měsíc, časy by odměřoval;
slunce ví, kdy dlužno mu zapadati.
Přivádíš tmu, i nastává doba noční;
v té se hýbají všecka zvířata lesní;
mladé plémě lví řve po kořisti,
žádá na Bohu pokrmu sobě.
Vychází slunce, i sbírají se zase,
a do svých doupat se ukládají;
tu pak vychází člověk k dílu svému,
aby pracoval až do večera.
Jak jsou četná díla tvá, Hospodine!
Všecky věci učinil jsi moudře,*
plná jest země tvorstva tvého.
Moře tu velké a široké na obě strany,
v němž se hemží počet nesčíslný*
živočichů maličkých i velikých.
Tam se probíhají vodní obři,
leviatan v něm si hraje.
Toto všecko očekává tebe,
že jim dáš pokrmu v přiměřenou dobu;
ty jim dáváš, a oni sbírají si;
otvíráš ruku svou, a všecko plno je slasti.
Odvrátíš-li však tvář svou, lekají se,
odnímáš-li dech jim, umírají,*
a v prach svůj se navracují;
vysíláš jim dech svůj, i tvoří se,
a takto obnovuješ tvářnost země.
Sláva Hospodinova trvá věčně,
Hospodin má ze skutků svých radost.
Pohlédne-li na zemi, zachvívá se,
dotkne-li se hory, kouří se z ní.
Zpívat budu Pánu celý svůj život,
chválit Boha svého dokud budu.
Kéž mu se líbí moje rozjímání,
já mám věru radost z Hospodina.
Ó, by vyhynuli hříšníci se země;
ó, by nebylo již bezbožníků!*
Dobrořeč, má duše, Hospodinu!

Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant.: Vysíláš dech svůj, i tvoří se, a takto obnovuješ tvářnost země, aleluja, aleluja.

V.: Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja.

O.: A ten, jenž udržuje vesmír, ví o každém hlesu, aleluja.

Otče náš . . . potichu.

V.: A neuveď nás v pokušení.

O.: Ale zbav nás od zlého.

(Absoluce:) Vyslyš, Pane Ježíši Kriste, prosby služebníků svých a smiluj se nad námi, který s Otcem i s Duchem sv. živ jsi a kraluješ na věky věkův.

O.: Amen.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Četba svatého evangelia budiž nám ke spáse a k ochraně.

O.: Amen.

Čtení svatého evangelia podle Jana (14, 23–31).

Čtení I.

Za onoho času Pán Ježíš řekl učedníkům svým: „Miluje-li kdo mne, slovo mé zachovávati bude, a Otec můj bude ho milovati, i přijdeme k němu a příbytek u něho si učiníme. A tak dále.

HOMILIE SVATÉHO ŘEHOŘE PAPEŽE

Zalíbilo se nám, bratři nejmilejší, slova evangelijního čtení krátce přebèhnouti, aby potom delší dobu bylo možno v patření na tak velikou slavnost prodlévati. Dnes totiž Duch svatý náhlým hukotem přišel na učedníky a mysli tělesných (lidí) proměnil v lásku k sobě; zevně ukázaly se ohnivé jazyky, uvnitř však srdce zahořela, ježto ti, kteří spatřivše oheň přijali Boha, láskou sladce vzplanuli. Ten svatý Duch totiž je láska; proto také praví Jan: „Bůh jest láska.“ (1 Jan 4, 16.) Kdo

tedy celou myslí po Bohu touží, zajisté má již toho, jejž miluje. Aniž může někdo Boha milovati, nemá-li toho, jejž miluje. Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

O.: Bohu díky.

Responsorium breve: Když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě, aleluja; tu povstal náhle s nebe hukot, aleluja; jako když táhne vítr silný, a naplnil dům, aleluja, aleluja . . V.: Když tedy byli učedníci pohromadě pro strach před židy, přišel náhle hukot s nebes na ně. Jako když táhne vítr silný, a naplnil dům, aleluja, aleluja.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Pomoc Boží zůstávej vždycky s námi.

O.: Amen.

Čtení II.

Avšak ejhle, kdyby každý z vás byl tázán, miluje-li Boha, s veškerou důvěrou a s bezpečnou myslí by odpověděl: Miluji. Hned však na počátku čtení slyšeli jste, co Pravda praví: „Miluje-li kdo mne, slovo mé zachovávati bude." Důkaz tedy lásky jest výkon skutku. Proto týž Jan ve svém listě dí: „Kdo praví: ‚Miluji Boha' a přikázání jeho nezachovává, lhář jest." (1 Jan 4, 20.) Opravdu totiž Boha milujeme a přikázání jeho zachováváme, odpíráme-li svým chtíčům. Neboť ten, kdo se ještě rozplývá nedovolenými tužbami, jistě Boha nemiluje, protože mu svou vůlí odporuje. Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

O.: Bohu díky.

Responsorium breve: Všichni byli naplněni Duchem svatým, a počali mluviti, jak Duch svatý dával jim promlouvati; i sešel se zástup mluvících, aleluja. V.: Apoštolové mluvili všelijakými jazyky o velikých skutcích Božích. I sešel se zástup mluvících, aleluja. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. I sešel se zástup mluvících, aleluja.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Do společnosti nebešťanů dovediž nás král andělů.

O.: Amen.

Čtení III.

„A Otec můj bude ho milovati, i přijdeme k němu a příbytek u něho si učiníme." Uvažujte, bratři nejmilejší, jak veliká je to důstojnost: míti v srdci hostem zavítavšího Boha. Zajisté, kdyby měl vstoupiti do našeho domu některý bohatý nebo velmožný přítel, čistili bychom s veškerou rychlostí celý dům, aby snad nebylo něco, co by oči vstupujícího přítele uráželo. Ať tedy setře skvrny zlého skutku ten, kdo připravuje Bohu dům své mysli. Vizte však, co Pravda dí: „Přijdeme a příbytek u něho si učiníme." Do srdcí některých totiž přichází, a příbytek si nečiní; protože zkroušeností sice návštěvy Boží docházejí, avšak za doby pokušení na to, čím byli zkrouseni, zapomínají a tak se vracejí ke hříchům, jako by jich nebyli nikdy oplakávali. Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

O.: Bohu díky.

Bože, tebe chválíme, * Pane, tebe slavíme.
Tebe, Otče věčný, * celá země velebí.
Tobě všichni andělé, * tobě nebesa a všecky moci,
tobě cherubové i serafové * neutuchajícím hlasem provolávají:
Svatý, * svatý, * svatý jest * Hospodin, Bůh zástupů.
Plná jsou nebesa i země * tvé slavné velebnosti.
Tebe slavný * sbor apoštolů,
tebe ctihodných * řada proroků,
tebe chválí bělostné * šiky mučedníků,
tebe po širém světě * slaví svatá církev,
tebe, Otče * nesmírné velebnosti,
tvého vší cti hodného, * pravého a jediného Syna,
jakož i Ducha svatého * Utěšitele.
Tys král slávy, * Kriste.
Tys Otcův * věčný Syn.
Ty hodlaje se státi člověkem, bys ho spasil, * nehrozil ses lůna Panny.
Ty zlomiv osten smrti * otevřel jsi věřícím říše nebeské.
Ty sedíš na pravici Boží * ve slávě Otcově.
Věříme, že přijdeš k * soudu.

Proto tě prosíme, bys přišel na pomoc svým služebníkům, * které jsi předrahou krví vykoupil.
Dej, bychom k tvým svatým * ve slávě věčné byli připočteni.
Dej dojíti spásy svému lidu * a žehnej svému majetku.
Spravuj jej * a vyvyš ho na věky.
Každý den * ti dobrořečíme
a chválíme tvé jméno na věky, * až na věky věkův.
Rač nás, Pane, tohoto dne * hříchu chrániti.
Smiluj se nad námi, Hospodine, * smiluj se nad námi.
Sestup milosrdenství tvé na nás, * jak v tebe doufáme.
V tebe, Hospodine, doufám, * nebudu zahanben na věky.

LAUDES (CHVÁLY)

V.: Bože, měj na paměti † mou pomoc.
O.: Hospodine, pomáhat mi pospěš.
Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. Jako byla na počátku, buď nyní i vždycky i na věky věkův. Amen. Aleluja.
Ant.: Když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě, aleluja.

ŽALM 92

Hospodin kraluje, oděn jest velebností;
oděn jest Hospodin a opásán silou;*
upevnil zemi též, že se nekolísá.
Pevně stojí trůn tvůj od počátku;
od věčnosti jsi ty . . .
Vlny vznášejí vysoko, Hospodine,
vlny vznášejí vysoko svůj hukot,*
vlny vznášejí vysoko svůj jekot.
Podivuhodnější nežli hukot spoust vodních,
nežli jekot mořského vlnobití*
podivuhodnější na výsostech Hospodin.
Výroky tvé jsou nejvýš spolehlivé,
domu tvému přísluší svatost,*
Hospodine, na věčné časy.

Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant.: Když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě, aleluja.
Ant.: Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja.

ŽALM 99

Jásej Bohu všecka země,
služte Hospodinu s veselím,*
předstupujte před něho s plesáním.
Vězte, Hospodin že Bůh jest,
on nás učinil a ne my sami;*
jsme lid jeho a ovce pastvy jeho.
Vcházejte do bran jeho s díky,
do jeho nádvoří s chvalozpěvy,*
slavte ho, chvalte jméno jeho!
Neboť dobrotiv je Hospodin,
na věky milosrdenství jeho,*
a rod od rodu věrnost jeho.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant.: Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja.
Ant.: Všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluviti, aleluja, aleluja.

ŽALM 62

Bože, můj Bože, hned z jitra tě hledám,
žízní po tobě má duše,
nyje po tobě mé tělo.
jak pustá, neschůdná, vyprahlá půda.
Proto jsem chodíval do tvé svatyně,
abych spatřil tvou moc a slávu.

Lepšíť jest milost tvá než život;
rty mé budou tebe chválit.
Proto tě chválit chci celý život
a ve tvém jménu zdvíhat své ruce.
Nejsladší lahody plna je duše má
a rty plesu slaví tě ústa má,
když na tě vzpomínám na svém lůžku,
když v noci bdím a na tebe myslím.
Neboť tys byl mým pomocníkem,
a já v stínu svých křídel plesám.
Na tobě má duše lpí,
tvoje pravice mne drží.
Kteří však neprávem život mi vzít chtějí,
propadnou se do podzemí,
budou vydáni na pospas meči,
kořistí šakalů se stanou.*
Král pak bude se radovat z Boha;
kteří při něm přisahají,
všichni budou honosit se,*
že budou ucpána ústa lhářům.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant.: Všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluviti, aleluja, aleluja.

Ant.: Prameny a vše, co se hýbá ve vodách, dobrořečte Pánu, aleluja.

Chvalozpěv tří jinochů v ohnivé peci. (Dan 3, 57–88. 56.)

Dobrořečte všecka díla Páně Pánu,
chvalte a nade všecko ho vyvyšujte na věky.
Dobrořečte andělé Páně Pánu,
dobrořečte nebesa Pánu.
Dobrořečte všecky vody, které jsou nad nebesy, Pánu,
dobrořečte všecky moci Páně Pánu.
Dobrořeč slunce a měsíc Pánu;
dobrořečte nebeské hvězdy Pánu.
Dobrořeč všecek dešť a rosa Pánu;

dobrořečte všecky Boží větry Pánu.
Dobrořeč oheň i žár Pánu;
dobrořeč mráz i vedro Pánu.
Dobrořečte krůpěje rosy a jíní Pánu;
dobrořeč mráz i zima Pánu.
Dobrořeč led i sníh Pánu;
dobrořečte noci i dni Pánu.
Dobrořeč světlo i temno Pánu;
dobrořečte blesky i mračna Pánu.
Dobrořeč země Pánu;
chval a nade všecko ho vyvyšuj na věky.
Dobrořečte hory a pahorky Pánu;
dobrořeč všecko rostlinstvo na zemi Pánu.
Dobrořečte prameny Pánu;
dobrořeč moře i řeky Pánu.
Dobrořečte veliké ryby a vše, co se hýbá ve vodách, Pánu;
dobrořečte všichni nebeští ptáci Pánu.
Dobrořečte všecka zvířata divoká i krotká Pánu;
dobrořeč lidstvo Pánu.
Dobrořeč Israel Pánu;
chval a nade všecko ho vyvyšuj na věky.
Dobrořečte kněží Páně Pánu;
dobrořečte služebníci Páně Pánu.
Dobrořečte duchové i duše spravedlivých Pánu;
dobrořečte svatí a stísněného srdce Pánu.
Dobrořeč Ananiáši, Azariáši a Misaeli Pánu;
chvalte a nade všecko ho vyvyšujte na věky.
Dobrořečme Otci i Synu i Duchu svatému;
chvalme a nade všecko ho vyvyšujme na věky.
Požehnaný jsi, Hospodine na nebeské obloze;
úctyhodný, slavný a nade všecko vyvýšený jsi na věky.

Ant.: Prameny a vše, co se hýbá ve vodách, dobrořečte Pánu, aleluja.

Ant.: Apoštolové mluvili všelijakými jazyky o velikých skutcích Božích, aleluja, aleluja, aleluja.

Chvalte Hospodina s nebes,
vychvalujte ho na výsostech.
Chvalte jej všichni andělé jeho,
chvalte ho všecka vojska jeho.
Vychvalujte jej slunce i měsíc,
chvalte ho všecky svítící hvězdy!
Vychvalujte jej nebesa nebes
i všecko vodstvo, které jest nad nebem.
Ať chválí jméno Hospodinovo,
řekl on – a byly učiněny.*
on rozkaz dal – a byly stvořeny.
Upevnil je na věky věkův,
zákon dal, jehož nepřekročí.
Chvalte Hospodina od země,
obři mořští, všecky tůně,
oheň, krupobití, sníh, led,
vichřice, činící rozkaz jeho,
hory, jakož i pahorky,
stromoví ovocné i všecky cedry!
Zvěř i všecka zvířata domácí,
plazi a ptactvo okřídlené,
králové země se všemi národy,
knížata a všichni soudcové světa,
jinochové jakož i panny,
starcové a s nimi děti!
Ať chválí jméno Hospodinovo,
jeť jen jeho jméno vznešené,*
sláva jeho nad nebem, nad zemí!
Zdvihl roh též lidu svého,
ke cti veškerých svých ctitelů,*
Israele, lidu mu blízkého.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant.: Apoštolové mluvili všelijakými jazyky o velikých skutcích Božích, aleluja, aleluja, aleluja.

Kapitola (Sk 2, 1 – 2):

Když přišel den letnic, byli všichni učedníci pohromadě na jednom místě; tu povstal náhle s nebe hukot, jako když táhne vítr silný, a naplnil všecek dům, kde seděli.

O.: Bohu díky.

Chvalozpěv (podle překladu Dostála-Lutinova.)

V blažených opět radostech
k nám navrátil se roku běh,
an svatý Utěšitel Duch
se snesl na apoštoly.

Co oheň světlem zašlehal,
jazyka způsob na se vzal,
by jejich slova plynula
a jejich láska hořela.

Aj, mluví řečmi národů,
i trnou davy pohanů,
mní, že jsou moštem zmořeni
ti, již jsou Duchem prodšeni.

To tajuplné stalo se,
kdy velkonoční minul čas,
v posvátném onom kruhu dní,
kdy zákon viny promíjí.

Nuž tedy, Bože, láskou tvou
prosíme s tváří skloněnou,
nám uděl s nebes výšiny
těch darů Ducha svatého.

Jenž dávno srdce posvětils
a milostí svou naplnils:
odpusť nám naše činy zlé
a navrať doby pokojné.

Buď Bohu Otci sláva, čest,
i Synu, který z mrtvých vstal,

i Duchu Utěšiteli
po všecky věky teď i dál.
Amen.

V.: Všichni byli naplněni Duchem svatým, aleluja.
O.: A počali mluviti, aleluja.
Antifona k Benediktus: Přijměte Ducha svatého; kterým odpustíte hříchy, odpouštějí se jim, aleluja.

Píseň Zachariášova (Lk 1, 68–79).

Požehnán buď Hospodin, Bůh israelský,
že navštívil a vykoupení zjednal lidu svému,
a že vyzdvihl nám roh spásy
v domě Davida, svého služebníka,
jakož byl mluvil ústy svých svatých
proroků odvěkých,
spásu to od nepřátel našich
a z ruky všech, kteří nás nenávidí,
aby učinil milosrdenství s našimi otci,
a byl pamětliv svaté úmluvy své,
přísahy to, kterou byl přisahal Abrahamovi, našemu otci,
že nám dá,
abychom vysvobozeni jsouce z rukou nepřátel svých
beze strachu sloužili jemu
ve svatosti a spravedlnosti před ním
po všecky dny své.
A ty pak, dítko, prorokem nejvyššího slouti budeš,
neboť předejdeš před Pánem připravovat cesty jeho,
abys dal lidu jeho známost
o spáse odpuštěním hříchů jejich
pro srdečné milosrdenství Boha našeho,
ve kterém nás navštívil vycházející z výsosti,
aby posvítil těm, kteří sedí ve tmách a stínu smrti,
aby řídil kroky naše na cestu pokoje.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant.: Přijměte Ducha svatého; kterým odpustíte hříchy, odpouštějí se jim, aleluja.
V.: Pán s vámi.
O.: I s duchem tvým.
Modleme se. Bože, jenž jsi dnes srdce věřících osvícením Ducha svatého poučil, dej nám, bychom v témž Duchu správně smýšleli a z útěchy jeho vždycky se radovati. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého, Bůh po všecky věky věkův.
O.: Amen.
V.: Pán s vámi.
O.: I s duchem tvým.
V.: Dobrořečme Pánu.
O.: Bohu díky.
V.: Duše zemřelých pro milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
O.: Amen.
Otče náš... potichu.
V.: Hospodin uděl nám svůj pokoj.
O.: A život věčný. Amen. - Královno nebeská . . .
Atd. jako na konci kompletáře str. 22n.

PRIMA
(Hodinka první.)

Otče náš . . . (potichu). Zdrávas, Maria . . . (potichu). Věřím v Boha (potichu).
V.: Bože, měj na paměti mou pomoc. (Poznamenej se velkým křížem.)
O.: Hospodine, pomáhat mi pospěš.
Sláva Otci . . . Amen. – Aleluja.

Chvalozpěv.

Když denní hvězda vyšla již,
pokorně Boha vzývejme,
by v žádném denním úkonu
nám nedal trpět úhonu.

Nechť uzdou krotí jazyk náš,
by neozval se krutý svár;
zrak ochranou ať zacloní,
marností aby nevnímal.

Ať nitro srdce čisto jest,
a vzdálí se i nerozum:
nechť pýchu těla potře v nás
v nápoji střídmost, v pokrmu.

Abychom, až den zapadne
a po řádu noc nadejde,
světa se odříkajíce
jej zpívajíce slavili.

Buď Bohu Otci sláva, čest
i Synu, který z mrtvých vstal,
i Duchu Utěšiteli
po všecky věky teď i dál.

Amen.

Ant. Když přišel den.

ŽALM 53

Bože, jménem svým mi pomoz,
mocí svou dej mi dojít práva.
Bože, vyslyš modlitbu mou,
popřej sluchu slovům úst mých.
Povstávajíť cizáci proti mně,
mocní mi o život ukládají,*
nemají Boha na zřeteli.
Avšak Bůh, hle, pomocník můj.
Pán jest ochráncem života mého.
Obrať zlo to na mé odpůrce,
podle své věrnosti je zahlaď!
Pak budu dávat ti oběti dobrovolné,
slaviti, Pane, jméno tvé dobrotivé,
ježto mne z každé tísně vytrhuješ,
že mohu na odpůrce vítězně hledět.

Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

ŽALMU 118. ČÁST PRVNÍ

Blahoslavení bezúhonných mravů,
kteří chodí v zákoně Hospodinově.
Blaze těm, kteří myslí na jeho zjevení,
a kteří celým srdcem hledají ho.
Nebo kdož dopouštějí se nepravosti,
po cestách jeho nekráčejí.
Ty jsi udělil přikázání svoje,
aby bedlivě jich bylo dbáno.
Ó, by řízeny byly cesty moje
k tomu, bych šetřil ustanovení tvých!
Tehdy nebude mi hanbiti se,
budu-li hledět si všech příkazů tvých.
Budu ti děkovat v upřímnosti srdce,
naučím-li se spravedlivým tvým soudům.
Ustanovení tvá chci zachovávat,
docela mne tedy neopouštěj!
Jak se zachová jinoch na cestě pravé?
Bude-li chovati se dle tvých řečí.
Celým srdcem vyhledávám tebe;
nedopusť, bych se vzdálil od tvých příkazů.
Ve svém srdci ukrývám výroky tvé,
abych se neprohřešil proti tobě.
Požehnaný budiž, Hospodine;
vyučuj mne ustanovením svým.
Svýma rtoma ohlašuji
vše, co tvá ústa usoudila.
Z cesty zjevení tvých raduji se,
jako z veškerého bohatství.
Ve tvých příkazech se cvičím,
a mám na zřeteli tvé stezky.
O tvých ustanoveních rozjímám,
nezapomínám tvých řečí.
Sláva Otci i Synu

i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

ŽALMU 118. ČÁST DRUHÁ

Milost dej služebníku svému, bych živ byl,
abych zachovával slova tvoje.
Otevři mi oči, abych patřil
na podivuhodnosti zákona tvého.
Cizincem jsem na této zemi;
neskrývej přede mnou svých příkazů.
Prahne duše moje dychtivostí
po tvých ustanoveních každou dobu.
Káráš lidi pyšné, zlořečené,
kteří se uchylují od tvých příkazů.
Odejmi ode mne pohanu a potupu,
neboť zjevení tvá vyhledávám.
Byť na mne ve schůzi knížata se smlouvala:
sluha tvůj cvičí se ve tvých ustanoveních.
Vždyť tvá zjevení jsou mým rozjímáním,
s mými rádci ustanovení tvá.
Přilnula ku prachu má duše;
obživ mne podle slova svého.
Cesty své ti ohlašuji a slýcháš mne;
vyučuj mne ustanovením svým.
Cestu rozkazů svých ukazuj mi,
neboť uvažuji o tvých divech.
Umdlévá má duše roztrpčením;
rač mne posilniti slovy svými,
Cestu nepravosti ode mne odvrať,
a mě zákonem svým omilostni.
Cestu pravdivosti jsem si zvolil,
na tvá práva nezapomínám.
Lnu k tomu, co jsi zjevil, Hospodine;
nedopouštěj, abych zahanben byl.
Po cestě tvých přikázání běžím,
neb ty uvolňuješ mému srdci.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,

jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant.: Když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě, aleluja.

Kapitola: Králi věků, nesmrtelnému, neviditelnému, jedinému Bohu budiž čest a sláva na věky věkův. Amen. (1 Tim. 1, 17).

O.: Bohu díky.

Responsorium: Kriste, Synu Boha živého, smiluj se nad námi, aleluja, aleluja. Kriste, Synu Boha živého, smiluj se nad námi, aleluja, aleluja.

V.: Jenž sedíš na pravici Otcově. Aleluja, aleluja. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. Kriste, Synu Boha živého, smiluj se nad námi, aleluja, aleluja.

V.: Povstaň, Kriste, pomáhej nám, aleluja.

O.: A vysvoboď nás pro své jméno, aleluja.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

Modleme se. Hospodine, Bože všemohoucí, který jsi nás na počátek tohoto dne přivedl: svou mocí nás dnes zachovej, abychom tohoto dne k žádnému nezahnuli hříchu, ale ať řeči naše jdou za tím a myšlenky i skutky směřují k tomu, bychom ustavičně činili, co jest před tebou správné. Skrze Pána našeho Ježíše Krista . . .

O.: Amen.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

V.: Dobrořečme Pánu.

O.: Bohu díky.

V.: Vzácná jest před Hospodinem.

O.: Smrt jeho ctitelů.

Svatá Maria a všichni svatí, orodujte za nás u Hospodina, abychom si zasloužili pomoc a spásu od toho, jenž jest živ a kraluje na věky věkův.

O.: Amen.

V.: Bože, měj na paměti mou pomoc.

O.: Hospodine, pomáhat mi pospěš.

V.: Bože, měj na paměti mou pomoc.

O.: Hospodine, pomáhat mi pospěš.
V.: Bože, měj na paměti mou pomoc.
O.: Hospodine, pomáhat mi pospěš.
Sláva Otci i Synu i Duchu svatému . . . na věky věkův. Amen.
Pane, smiluj se nad námi.
Kriste, smiluj se nad námi.
Pane, smiluj se nad námi.
Otče náš . . . (potichu)
V.: A neuveď nás v pokušení.
O.: Ale zbav nás od zlého.
V.: Shlédni na své sluhy, jsoutě tvé dílo, a rač žehnat jejich synům.
O.: Buď milost Pána, Boha našeho, nad námi; dílům rukou našich shora žehnej, ano, dílu rukou našich žehnej!
V.: Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.
O.: Jako byla . . . Amen.
Modleme se. Rač, Hospodine Bože, králi nebes i země, říditi, posvěcovati, pořádati a spravovati dnes srdce i těla naše, smysly, řeči i skutky naše podle zákona svého a podle skutků, jež přikazuješ: abychom zde i na věky s pomocí tvou spaseni a osvobozeni býti si zasloužili, Spasiteli světa, jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův.
O.: Amen.
V.: Rač, pane, požehnati.
O.: Dny i skutky naše ve svém pokoji pořádej Hospodin všemohoucí.
O.: Amen.
Krátké čtení: Jak Židé tak proselyté, Kreťané i Arabové – my slyšíme je mluviti jazyky našimi o velikých skutcích Božích. (Sk. 2, 11).
Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.
O.: Bohu díky.
V.: Pomoc naše ve jménu Páně.
O.: Který učinil nebe i zemi.
V.: Požehnejte!
O.: Bůh!
Požehnání: Hospodin nás požehnej, všeho zlého chraň

a k životu věčnému doveď. A duše zemřelých pro milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.
O.: Amen.

HODINKA TŘETÍ

Otče náš . . . (potichu) Zdrávas, Maria . . . (potichu)
V.: Bože, měj na paměti † mou pomoc!
O.: Hospodine, pomáhat mi pospěš!
Sláva Otci i Synu . . . jako byla na počátku . . . Amen. Aleluja.
Chvalozpěv: Ó Stvořiteli, Duchu, přijď . . . jako výše k nešporám na str. 14.
Ant.: Duch Páně.

ŽALMU 118. ČÁST TŘETÍ

Vštip mi, Pane, cestu svých ustanovení,
abych ji vyhledával každou dobu.
Dej mi rozum, bych badal ve tvém zákoně,
abych zachovával jej celým svým srdcem.
Veď mne po stezce svých přikázání,
neboť na té mám zalíbení.
Nakloň srdce mé k zjevením svým,
nikoli však ke chtivosti zisku.
Odvrať mé oči, ať nepatří na marnosti;
na své cestě rač mne občerstvovat.
Potvrď svému služebníku své slovo,
dané tomu, kdo se bojí tebe.
Odvrať pohanu mou, kterou tuším,
neboť tvoje právo příjemné jest.
Hle, já toužím po tvých nařízeních,
spravedlností svou obživuj mne.
Přijď tedy na mne milost tvá, Hospodine,
spása tvoje podle výroku tvého,
ať něco odpovím svým utrhačům,
neboť naději skládám ve tvých slovech.
A neber ústům mým nikdy slova pravdy,
neboť soudům tvým velmi důvěřuji.

I budu šetřiti zákona tvého vždycky,
na věky, a na věky věkův.
Ať mohu tedy vykračovat volně,
nebo přikázání tvá vyhledávám.
Nechať mluvím o tvých zjeveních před králi
bez bázně a beze strachu
a uvažuji o tvých přikázáních,
která jsem si zamiloval.
Ruce své vztahuji po tvých milých mi rozkazech
a v tvých ustanoveních se cvičím.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

ŽALMU 118. ČÁST ČTVRTÁ

Pamatuj na slovo své sluhovi svému,
kterým jsi mi naději dát ráčil.
To jest útěchou mi v soužení mém,
že mne výroky tvé obživují.
Zpupní nepravě činí ustavičně;
já však od tvého zákona jsem se neuhnul.
Pamětliv jsem odvěkých tvých soudů,
Hospodine, a tak se potěšuji.
Jímá mne zmalátnělost pro hříšníky,
kteří opouštějí zákony tvé.
Zpívám o tvých ustanoveních
na místě putování svého.
V noci jsem pamětliv jména tvého, Pane,
a dle zákona tvého se zachovávám.
Toho údělu se dostalo mně –
že tvé zákony zachovávám.
Úděl můj jest, Hospodine – říkám –
chovati se podle zákona tvého.
Prosím před tebou z celého srdce svého;
smiluj se nade mnou podle výroku svého.
Uvažuji v duchu o svých cestách
a své nohy obracím ke tvým zjevením.
Připraven jsem a nedávám se másti,

abych ostříhal tvých přikázání.
Osidla hříšníků mne oplétají,
ale zákona tvého nezapomínám.
O půl noci vstávám, bych tě slavil
pro tvá spravedlivá rozhodnutí.
Společníkem jsem všech, kteří bojí se tebe
a kteří šetří tvých přikázání.
Tvé milosti, Hospodine, plná je země;
ustanovením svým vyučuj mne.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

ŽALMU 118. ČÁST PÁTÁ

Dobrotu prokazuješ sluhovi svému,
Hospodine, podle slova svého.
Pravému umění a vědě uč mne,
nebo přikázáním tvým věřím.
Dříve než snížen jsem byl, já jsem hřešil;
proto nyní výroků tvých šetřím.
Dobrotiv jsi; nuže v té dobrotě své
vyučuj mne ustanovením svým.
Rozmnožila se proti mně nepravost zpupných,
já však celým svým srdcem badám v tvých
Ssedlé je jako mléko srdce jejich; příkazech.
já však o tvém zákoně uvažuji.
Dobře mi, žes mne ráčil pokořiti,
abych se naučil ustanovením tvým.
Lepší je mi zákon tvojich úst
nežli tisíce zlata a stříbra.
Ruce tvé učinily mne, stvořily mne;
dej mi rozum, bych naučil se tvým příkazům.
Kdo se tě bojí, hledí na mne s radostí,
že slovu tvému pevně důvěřuji.
Poznávám, Pane, spravedlnost tvých soudů,
a žes dle věrnosti své pokořil mne.
Ukaž se milost tvá, by mne potěšila,
dle slibu tvého daného sluhovi svému.

Sneste se na mne tvá slitování, bych živ byl,
neboť zákon tvůj rozjímání mé jest.
Zahanben každý buď zpupný, jenž neprávem tísnil mne,
já však se cvičím ve tvých přikázáních.
Ke mně se obraťtež, kteří bojí se tebe,
a kteří znají výpovědi tvoje.
Budiž mé srdce bezúhonné v tvém právu,
aby nebylo mi hanbiti se.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant.: Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja.

Kapitola (Sk. 2, 1–2): Když přišel den letnic, atd. jako výše na str. 14.

O.: Bohu díky.

Responsorium: Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja, aleluja. Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja, aleluja.

V.: A ten, jenž udržuje vesmír, ví o každém hlesu, aleluja, aleluja. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja, aleluja.

V.: Duch Utěšitel, aleluja.

O.: Naučí vás všemu, aleluja.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

Modleme se. Bože, jenž jsi . . . jako výše na str. 16.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

V.: Dobrořečme Pánu.

O.: Bohu díky.

V.: A duše zemřelých pro milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

O.: Amen. – Otče náš . . . (potichu)

MŠE SVATÁ

Modlitba stupňová: Ve jménu Otce † i Syna i Ducha svatého. Amen.

Antifona:

(K.:) Přistoupím k oltáři Božímu, (L.:) před Boha, který mě od mládí radostí naplňoval.

ŽALM 42

Kněz: Ujmi se mne, ó Bože, a dopomoz mi
ku právu proti lidu nesvatému; od lidí zlovolných a lstivých mne vysvoboď!
Lid: Neb tys, Bože, má síla! Proč jsi mne zapudil?
Proč smutně chodit mám, když mne nepřítel skličuje?
Kněz: Sešli své světlo a věrnost! Ty mne povedou a uvedou na svatou horu tvou, do tvých stanů.
Lid: Abych přistoupil k oltáři Božímu, před Boha, který mne od mládí radostí naplňoval.
Kněz: Abych ti děkoval na citaře, Bože, můj Bože.
Proč jsi zarmoucena, duše moje,
a proč znepokojuješ mne?
Lid: Doufej v Boha, neb ještě mu děkovat budu,
že je mou spásou a mým Bohem.
Kněz: Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.
Lid: Jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Antifona:

(K.:) Přistoupím k oltáři Božímu, (L.:) před Boha, který mne od mládí radostí naplňoval.

V.: Pomoc naše je ve jménu Hospodina.

O.: Jenž učinil nebe i zemi.

Kněz: Vyznávám se Bohu všemohoucímu, blahoslavené Marii, vždy panně, svatému Michalu, archandělu, svatému Janu Křtiteli, svatým apoštolům Petru a Pavlu, všem svatým a vám, bratři, že jsem zhřešil velmi myšlením, řečí a skutkem: svou vinou,

svou vinou, svou převelikou vinou. Pročež prosím blahoslavenou Marii, vždy pannu, svatého Michala, archanděla, svatého Jana Křtitele, svaté apoštoly Petra a Pavla i všecky svaté a vás, bratři, abyste se modlili za mne k Hospodinu, Bohu našemu.

O.: Smiluj se nad tebou všemohoucí Bůh, odpustiž tobě hříchy tvé a přivediž tě k životu věčnému.

Kněz: Amen.

Lid (ministrant) opakuje: Vyznávám se . . . Místo „vám bratři" a „vás bratři" říká „tobě, otče" a „tebe, otče".

Kněz: Smiluj se nad vámi . . . hříchy vaše . . . vás . . . věčnému.

Lid: Amen.

Kněz: Odpuštění, rozhřešení a prominutí hříchů našich uděliž nám † všemohoucí a milosrdný Hospodin.

Lid: Amen.

Kněz: Bože, rač nám zase život dáti.

Lid: Aby tvůj lid se radovati mohl z tebe.

Kněz: Ukaž nám, Hospodine, milost svoji.

Lid: A své blaho rač nám poskytnouti.

Kněz: Pane, vyslyš modlitbu mou.

Lid: A volání mé k tobě přijď.

Kněz: Pán s vámi.

Lid: I s duchem tvým.

Kněz (vystupuje k oltáři): Modleme se. Odejmi od nás, Hospodine, prosíme, nepravosti naše, abychom do svatyně svatých s čistou myslí vejíti zasloužili. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Prosíme tebe, Hospodine, pro zásluhy tvých svatých, jejichž ostatky tuto jsou (kněz líbá oltářní hrobku) i všech svatých, abys mi odpustiti ráčil všecky mé hříchy. Amen.

Introit (vstup) na epištolní straně:

Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja; a ten, jenž udržuje vesmír, ví o každém hlesu, aleluja, aleluja, aleluja. (Moudr. 1, 7.) – Bůh se zdvíhá, i rozptylují se odpůrci, prchají před ním jeho nenávistníci. (Ž 67, 2.) – Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla

na počátku, buď nyní i vždycky i na věky věkův. Amen. – Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja; a ten, jenž udržuje vesmír, ví o každém hlesu, aleluja, aleluja, aleluja.

Prostřed oltáře kněz střídavě s lidem:

Pane, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!

Andělský chvalozpěv (Gloria):

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem bohumilým! Chválíme tě. Dobrořečíme tobě. Klaníme se tobě. Oslavujeme tě. Díky vzdáváme tobě pro velikou slávu tvou, Pane, Bože, králi nebeský, Bože, Otče všemohoucí, Pane, jednorozený Synu, Ježíši Kriste! Pane, Bože, beránku Boží, Synu Otce. Ty, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi. Ty, který snímáš hříchy světa, přijmi kající modlitbu naši. Ty, který sedíš na pravici Otce, smiluj se nad námi! Neboť ty jediný jsi Svatý, ty jediný jsi Pán, ty jediný jsi Svrchovaný, Ježíši Kriste, se svatým Duchem ve slávě Boha Otce. Amen.

Kněz: Pán s vámi.

Lid: I s duchem tvým.

Modleme se:

Bože, jenž jsi dnes srdce věřících osvícením Ducha svatého poučil, dej nám, bychom v témž Duchu správně smýšleli a z útěchy jeho vždycky se radovali. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého, Bůh po všecky věky věkův.

O.: Amen.

Čtení ze skutků apoštolských.

(2, 1 – 11)

V těch dnech, když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě. Tu povstal náhle s nebe hukot, jako když táhne vítr silný, a naplnil dům, kde seděli; i ukázaly se jim jazyky jako ohnivé rozdělujíce se, a posadil se na každém z nich (jeden), a všickni byli naplněni Duchem svatým a počali mluviti jinými jazyky, jak ten Duch dával jim promlouvati. Přebývali pak v Jerusalemě Židé, muži nábožní, ze všelikého národa pod nebem. A když povstal ten zvuk, sešel se zástup a strnul, neboť slyšeli je mluviti jeden-každý jazykem svým. I žasli všickni a divili se řkouce: Nejsou-li tito všickni, kteří mluví, Galilejci? I kterak my každý slyšíme jazyk svůj vlastní, ve kterém jsme se zrodili? My Parthové a Médové i Elamité a obyvatelé Mesopotamie, Judska i Kappodocie, Pontu i Asie, Frygie i Pamfylie, Egypta a končin Lybie ležící při Cyreně, i příchozí Římané, jak Židé tak novověrci, Kretané i Arabové – my slyšíme je mluviti jazyky našimi o velikých skutcích Božích.

O.: Bohu díky.

Aleluja, aleluja.

V.: (Ž. 103, 30) Vysíláš dech svůj, i tvoří se, a takto obnovuješ tvářnost země. Aleluja. (Kněz kleká)

V.: Přijď, Duchu svatý, naplň srdce svých věřících a oheň lásky své v nich rozněť.

Sekvence:

Přijď, ó Duše přesvatý – pramen světla bohatý – sešli v země dolinu! – Sestup, Otče ubohých, – dárce darů přemnohých, – osvěť srdcí hlubinu.

Božský Utěšiteli, – sladký duší příteli, – v tobě šťasten spočinu. – Ty mne v práci osvěžíš, – ty mne v pláči potěšíš, – v žáru pozveš do stínu.

Ó ty slunce blažené, – světlem lásky plamenné – naplň věrnou rodinu! Bez tvé božské milosti – pusto v lidské bytosti, – všechnu ztrácí nevinu.

Smyj, co třísní vina zlá, – zavlaž srdce vyprahlá, – rány zhoj, ať nezhynu. – Osviť, co v nás chmurného, – nakloň, co je zpurného, zbloudilé veď v otčinu!

Připrav nám, svým věřícím, – vroucně tebe prosícím, – sedmi darů hostinu. Odměnu dej za ctnosti, – do věčné nás radosti uveď v blahou hodinu;

(Kancionál Orlův str. 576n)

Tatáž sekvence podle kancionálu olomuckého (str. 347):

Přijď, ó Duše přesvatý, – světla svého bohatý – paprsek rač na nás lít. – Přijdiž, otče nebohých, – dárce darů přemnohých, – rač nám srdce osvítit.

Božský Utěšiteli, – sladký duší příteli, – rač nás mile zotavit! – V práci libý pokoji, – krotiteli v rozbroji, – rač nás v pláči ukojit!

Ó ty světlo blažící, – srdce v tebe věřící, – milostně rač naplnit. – Člověk bez tvé pomoci – zchabne a jest bez moci, – vše mu může uškodit.

Smyj, co šereď zasáhla, – ovlaž srdce vypráhlá, – raněné rač vyhojit. – Srovnej, co je zkřiveno, – ohřej, co je studeno, – nedej duši zabloudit.

Rač nás, v tebe věřící, – a tě vroucně prosící – dary sedmi podělit. – Uděl v ctnosti prospěchu, – v smrti blahou útěchu, – a dej v radost věčnou vjít.

Kněz (nebo jáhen) prostřed oltáře: Očisti srdce a rty mé, všemohoucí Bože, jenž jsi rty Isaiáše proroka žhavým očistil uhlem; tak mne dobrotivým slitováním svým rač očistit, abych hodně zvěstovati mohl tvé svaté evangelium. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

V.: (Kněz nebo jáhen) Rač, pane, požehnat!

Požehnání: Pán budiž v srdci mém (tvém) a na rtech mých (tvých), abych (abys) důstojně a náležitě zvěstoval evangelium jeho (ve jménu Otce i Syna ✝ i Ducha svatého). Amen.

Kněz nebo jáhen: Pán s vámi.

Lid: I s duchem tvým.

Kněz nebo jáhen: Slova svatého evangelia podle Jana (14, 23 – 31).

Lid: Sláva tobě, Pane.

Za onoho času Pán Ježíš řekl učedníkům svým:

„Miluje-li kdo mne, slovo mé zachovávati bude, a Otec můj bude ho milovati, i přijdeme k němu a příbytek u něho si učiníme. Kdo mne nemiluje, slov mých nezachovává, a (přece) slovo, které slyšíte, není moje, nýbrž Otce, který mě poslal.“ „Toto mluvil jsem vám u vás zůstávaje. Utěšitel pak, Duch svatý, kteréhož Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všem věcem a připomene vám všecko, co jsem mluvil vám. Pokoj svůj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já vám dávám. Nermutiž se srdce vaše, aniž se strachuj. Slyšeli jste, že já jsem vám řekl: Jdu a přijdu (zase) k vám. Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec větší jest mne. A nyní pověděl jsem vám to, prve než by se stalo, abyste, když se stane, uvěřili. Již nebudu mnoho mluviti s vámi, neboť přichází kníže tohoto světa, a na mně nemá ničeho, avšak aby svět poznal, že miluji Otce a tak činím, jak mi Otec přikázal.“

O.: Chvála tobě, Kriste.

Kněz (líbaje knihu sv. evangelií): Slovy sv. evangelia zahlazeny buďtež naše viny.

Credo (vyznání víry).

Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího, stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného. – I v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, z Otce zrozeného přede všemi věky. Boha z Boha, světlo ze světla, Boha pravého z Boha pravého. Zplozeného, neučiněného, jedné podstaty s Otcem, skrze něhož všecko jest učiněno. Jenž pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil s nebes. Kněz kleká. Vtěliv se působením Ducha svatého z Marie Panny stal se člověkem. Byl také za nás ukřižován, trpěl pod Pontským Pilátem a pohřben byl. Třetího dne vstal z mrtvých podle Písem. Vstoupiv pak na nebesa, sedí na pravici Otce. Opět přijde slavně soudit živé i mrtvé a království jeho nebude konce. – Věřím také v Ducha svatého, Pána a oživovatele, jenž z Otce i Syna vychází, jemuž spolu s Otcem a Synem vzdávána jest nejhlubší úcta a sláva, jenž mluvil skrze proroky. – Věřím dále v jednu svatou, katolickou a apoštolskou církev. Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů a očekávám vzkříšení mrtvých, jakož i života příštího věku. Amen.

Kněz: Pán s vámi.

Lid: I s duchem tvým.

Obětování. (Ž. 67, 29n) Upevňuj, ó Bože, co jsi nám prokázal. Do tvého chrámu do Jerusalema králové přinášejtež tobě dary, aleluja.

Kněz obětující chléb: Přijmi, Otče svatý, všemohoucí, věčný Bože, tuto neposkvrněnou oběť, kterou já nehodný sluha tvůj, obětuji tobě, Bohu svému, živému a pravému, za nesčetné hříchy, urážky a nedbalosti své a za všecky vůkol stojící, jakož i za všecky věrné křesťany, živé i mrtvé, aby mně i jim prospěla ke spáse a k životu věčnému. Amen.

Kněz † mísící vodu s vínem: Bože, jenž jsi důstojnost lidské přirozenosti podivně stvořil a podivněji obnovil: dejž, abychom skrze tajemství této vody a vína byli společníky toho, jenž člověčenství našeho ráčil se státi účastným, Ježíš Kristus, Syn tvůj, Pán náš, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého, Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Kněz obětující kalich: Obětujeme tobě, Pane, kalich spásy a vzýváme dobrotivost tvou, aby před obličej božské velebnosti tvé s líbeznou vůní se vznesl za spásu naši i celého světa. Amen.

V duchu poníženosti a s myslí zkroušenou přijati buďme od tebe, Pane, a oběť naše děj se dnes před obličejem tvým tak, aby líbila se tobě, Pane Bože.

Přijď, Posvětiteli, všemohoucí, věčný Bože, a požehnej † tuto oběť svatému jménu tvému připravenou.

Kněz žehnaje kadidlo při slavné mši sv: Na přímluvu sv. Michala, archanděla, stojícího na pravici oltáře kadidlového, a všech vyvolených svých račiž Pán kadidlo toto požehnati a v líbeznou vůni přijmouti. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Kněz okuřující hostii a kalich: Kadidlo † toto od tebe požehnané † vznášej se k tobě, † Pane, a sestupuj na nás tvé milosrdenství!

Kněz okuřující oltář:

Modlitba má se nes jak oběť kadidla před tebou,
pozdvižení mých rukou jak večerní oběť!
Postav, Hospodine, stráž k mým ústům
a bránu hradní před moje rty.
Nedej, by srdce mé chýlilo se k zlému,
abych dopouštěl se bezbožných skutků.

Kněz odevzdávaje kadidelnici jáhnovi: Rozněť v nás Pán oheň své lásky a plamen věčného milování. Amen.

Kněz umývaje si ruce modlí se Ž 25, 6–12:

Nevinen jsa mohu si ruce mýti
a tvůj oltář obcházet, Hospodine,
abych slyšel hlasitou chválu tebe
a všecky zázraky tvé vypravoval.
Hospodine, miluji skvostný dům tvůj,
místo, na kterém velebnost tvá sídlí.
Nezahlazuj mne s bezbožnými, Bože,
neber mi život s lidmi, lačnými krve,
na jejichžto rukou lpí hanebnosti
a jejichž pravice je úplatků plna,
kdežto já ve své nevinnosti kráčím.
Vysvoboď mne, budiž milostiv mně!
Noha má stojí na ploše urovnané,
ve sborech budu tě chválit, Hospodine!
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Prostřed oltáře:

Přijmi, svatá Trojice, tuto oběť, kterou ti podáváme na památku umučení, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení Ježíše Krista, Pána našeho, jakož i ke cti blahoslavené Marie, vždy panny, blahoslaveného Jana Křtitele, svatých apoštolů Petra a Pavla, a těchto, i všech svatých, aby jim prospěla ke cti, nám pak ke spáse; a v nebesích aby za nás orodovati ráčili ti, jichžto památku konáme na zemi. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

Kněz obraceje se k lidu: Modlete se, bratři, aby má i vaše oběť příjemnou byla Bohu Otci všemohoucímu.

Lid: Přijmiž Pán oběť z rukou tvých ke cti a slávě jména svého, ku prospěchu našemu i celé své svaté církve.

Kněz: Amen.

Sekreta (Tichá modlitba):

Obětované dary, prosíme, Pane, posvěť a srdce naše osvícením Ducha svatého vyčisť. Skrze Pána našeho, Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého Bůh

PREFACE (PŘEDMLUVA)

V.: po všecky věky věkův.
O.: Amen.
V.: Pán s vámi.
O.: I s duchem tvým.
V.: Vzhůru srdce!
O.: Máme k Pánu.
V.: Díky čiňme Pánu, Bohu svému.
O.: Hodno a spravedlivo jest.

Kněz: Vpravdě hodno a spravedlivo jest, slušno a spasitelno, bychom tobě vždy a všude díky činili, Hospodine svatý, Otče všemohoucí, věčný Bože, skrze Krista, Pána našeho, jenž vstoupiv nade všecka nebesa a zasednuv po tvé pravici slíbeného Ducha svatého dnes na dítky za své přijaté vylil. Proto překypujícími radostmi všecek svět na okruhu zemském jásá. Ale i nebeské síly a andělské mocnosti chvalozpěv slávy tvé prozpěvují bez ustání volajíce:

Svatý, svatý, svatý Hospodin, Bůh zástupů. Plná jsou nebesa i země slávy tvé. Hosanna na výsostech. Požehnán buď, jenž přichází ve jménu Páně. Hosanna na výsostech.

Kánon mešní (Tichá mše sv.):

Tebe tedy, nejlaskavější Otče, skrze Ježíše Krista,

Syna tvého, Pána našeho, zkroušeně prosíme a žádáme, abys milostivě přijal a požehnal tyto † úděly, tyto † dary, tyto † svaté oběti neposkvrněné, jež tobě obětujeme zejména za církev tvou svatou katolickou, kterou v míru zachovávati, hájiti, sjednocovati a říditi račiž po celém oboru zemském spolu se služebníkem svým, papežem naším N., biskupem naším N. a se všemi pravověrnými křesťany a katolické a apoštolské víry pěstiteli.

Vzpomínka na živé:

Rozpomeň se, Pane, na služebníky a služebnice své N. a N. a na všecky přítomné, jejichž víra i pobožnost tobě známa jest, za které tobě přinášíme, nebo kteří tobě přinášejí tuto oběť chvály za sebe i za všecky svoje příbuzné, za vykoupení duší svých, za naději spásy a blaha svého, předkládajíce tužby své tobě, věčnému, živému a pravému Bohu, trvajíce v obcování svatých a oslavujíce přesvatý den letnic, kdy Duch svatý apoštolům nesčetnými jazyky se zjevil, ctíce však také památku zejména téže slavné, ustavičné panny, Marie, Rodičky téhož Boha a Pána našeho, Ježíše Krista, ale i blahoslavených apoštolů a mučedníků tvých Petra a Pavla, Ondřeje, Jakuba, Jana, Tomáše, Jakuba, Filipa, Bartoloměje, Matouše, Šimona a Tadeáše, Lina, Kleta, Klementa, Xysta, Kornelia, Cypriána, Vavřince, Chrysogona, Jana a Pavla, Kosmy a Damiana i všech svatých tvých; pro jejich zásluhy a přímluvy uděliti račiž, bychom při všech věcech ochranou a pomocí tvou utvrzeni byli. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen. (Kněz drží ruce nad obětními dary.)

Tuto tedy oběť nás sluhů, ale i veškeré rodiny své, kterou ti podáváme také za ty, jež jsi z vody a z Ducha svatého znova zploditi ráčil, uděliv jim odpuštění všech hříchů, prosíme, Pane, abys milostivě přijal, dny pak naše v pokoji svém pořádal, od věčného zatracení nás vytrhnout a ke stádci vyvolenců svých nás připočísti ráčil. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Kteroužto oběť ty sám, ó Bože, prosíme, rač ve všem

učiniti † požehnanou, † přijatou, † platnou, rozumnou a příjemnou, aby stala se nám † tělem a † krví nejmilejšího Syna tvého, Pána našeho Ježíše Krista.

Před a při pozdvihování vzpomínej na Pána Ježíše, který sloužil při poslední večeři první mši svatou, jak nám vypravuje na př. sv. Matouš (26, 26–28):

Když pak večeřeli, Ježíš vzal chléb a † požehnav rozlámal jej a dav učedníkům svým, řekl: Vezměte a jezte: toto jest tělo mé.

A vzav kalich poděkoval a dal jim řka: Pijte z toho všichni, neboť toto jest krev má Nového zákona, která se vylévá za mnohé na odpuštění hříchů. (Klaněj se tělu a krvi Páně v nejhlubší pokoře a kajícnosti.)

Po pozdvihování:

Proto také, Pane, my služebníci tvoji, ale i lid tvůj svatý, konajíce památku přesvatého umučení téhož Krista, Syna tvého, Pána našeho, jakož i zmrtvýchvstání a slavného nanebevstoupení jeho: přinášíme přejasné velebnosti tvé z darů a údělů tvých oběť † čistou, oběť † svatou, oběť † neposkvrněnou, chléb † svatý života věčného a kalich † spásy ustavičné.

Rač na ně milostivou a jasnou tváří shlédnouti a je sobě oblíbiti, jako jsi ráčil si oblíbiti dary sluhy svého Abela spravedlivého a oběť arciotce našeho Abrahama, i tu, kterou ti podal velekněz tvůj Melchisedech, žertvu svatou, neposkvrněnou oběť.

Pokorně prosíme tebe, všemohoucí Bože, dej tuto oběť donésti rukama anděla svého na vznešený oltář svůj, před obličej božské velebnosti své, abychom, kteříkoli (kněz líbá oltář) účastenství oltáře tohoto mající, svatosvaté † tělo a † krev Syna tvého přijímati budeme, všelikým požehnáním † nebeským a milostí naplněni byli. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

Vzpomínka na zemřelé:

Rozpomeň se také, Pane, na služebníky a služebnice své N. a N., kteří nás předešli se znamením víry a spí spánek pokoje. – Račiž, prosíme, Pane, jim i všem v Kristu odpočívajícím popřáti místa občerstvení,

světla i pokoje. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

I nám, hříšníkům, služebníkům tvým, ve množství slitování tvého se důvěřujícím, račiž udělíti nějaký podíl a společenství s tvými svatými apoštoly a mučedníky: s Janem, Štěpánem, Matějem, Barnabášem, Ignácem, Aleksandrem, Marcellinem, Petrem, Felicitou, Perpetuou, Hátou, Lucií, Anežkou, Cecilií, Anastasií a se všemi svatými tvými, v jejichž společnost ne podle zásluh našich, ale podle slitování svého nás, prosíme, uvésti račiž. Skrze Krista, Pána našeho, skrze něhož všecko toto dobré, Pane, vždy tvoříš, † posvěcuješ, † oživuješ, † žehnáš a nám uděluješ. (Kněz činí sv. hostií tři kříže nad kalichem a dva kříže před kalichem říkaje:)

Skrze † něho a s † ním i † v něm jest tobě, Bohu Otci † všemohoucímu v jednotě Ducha † svatého všeliká čest a sláva (kněz nazvedá kalich) po všechny věky věkův.

O.: Amen.

Kněz: Modleme se. Spasitelnými příkazy napomenuti a božským naučením vzdělání jsouce osměluje-me se volati:

Otče náš, jenž jsi na nebesích! Posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dejž nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům. A neuveď nás v pokušení.

O.: Ale zbav nás od zlého.

Kněz potichu: Amen. Zbav nás, prosíme, Pane, všeho zlého minulého, přítomného i budoucího a na přímluvu blahoslavené a slavné vždy panny, Bohorodičky Marie, a svých blahoslavených apoštolů Petra a Pavla, Ondřeje i všech svatých, uděl milostivě pokoje za našich dnů, bychom přispěním tvého milosrdenství hříchu vždy byli prosti a přede vším soužením bezpečni. Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův.

O.: Amen.

Kněz: Pokoj † Páně buď † vždycky † s vámi.

O.: I s duchem tvým.

Kněz spouštěje částečku sv. Hostie do kalicha: Toto smíšení a posvěcení těla a krve Pána našeho Ježíše Krista budiž nám přijímajícím k životu věčnému. Amen.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, uděl nám pokoje.

Pane Ježíši Kriste, jenž jsi řekl svým apoštolům: Pokoj vám zůstavuji, pokoj svůj vám dávám, nehleď na mé hříchy, ale na víru své církve a rač jí podle vůle své udíleti pokoj a jednotu; jenž jsi živ a kraluješ Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Při slavné mši sv. kněz políbiv oltář líbaje jáhna praví: Pokoj s tebou.

Jáhen odpovídá: I s duchem tvým.

Kněz: Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, jenž jsi z vůle Otce za součinnosti Ducha svatého smrtí svou oživil svět: vysvoboď mě skrze toto svatosvaté tělo a krev svou ode všech nepravostí mých i ode všeho zlého; učiň, abych vždycky příkazům tvým byl oddán, a nedopouštěj od tebe kdy odloučenu býti, jenž s Bohem Otcem a s Duchem svatým živ jsi a kraluješ Bůh na věky věkův. Amen.

Požívání těla tvého, Pane Ježíši Kriste, které já nehodný přijímati se osměluji, ať není mi k odsouzení a k zavržení, ale pro milostivost tvou budiž mi na ochranu duše i těla a vyléčení jich; jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Kněz pokleknuv zase vstávaje: Chléb nebeský přijmu a jméno Páně vzývati budu.

Kněz bije se v prsa říká třikráte: Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rci slovem a uzdravena bude duše má.

Kněz žehnaje se křížem, jejž činí sv. Hostií: Tělo Pána našeho Ježíše † Krista zachovávej duši mou k životu věčnému. Amen.

Čím se odplatím Hospodinu
za všecko, co prokázal mi?
Kalich díků za spásu zdvihnu
a jméno Páně budu vzývat.
Chválit a vzývat budu Hospodina,
a tak nepřátel svých budu zbaven.

Kněz žehnaje se kalichem krve Páně: Krev Pána našeho Ježíše † Krista zachovávej duši mou k životu věčnému. Amen.

Kněz přijav krev Páně: Co jsme ústy požili, ó Pane, čistou duší podržme a z daru časného staniž se nám lék věčný.

Kněz dávaje si nalévati na prsty vína a vody: Tělo tvé, Pane, které jsem přijal, a krev, které jsem se napil, přilni k útrobám mým a dej, by ve mně nezůstala poskvrna nepravosti, ježto mě občerstvily čisté a svaté svátosti. Jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Communio (K přijímání) na straně epištolní (Sk. 2.)

Tu povstal náhle s nebe hukot, jako když táhne vítr silný, kde seděli, aleluja; všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluviti, aleluja, aleluja.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

Modleme se. Duch svatý, Pane, nechť se vlije do našich srdcí a tím je očistí; svou rosou nechať nitro jejich pokropí a zúrodní. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův.

O.: Amen.

K.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

K.: Jděte, jest po mši svaté.

O.: Bohu díky.

Nechať se líbí tobě, svatá Trojice, služba poddanosti mé, a dej, by ta oběť, kterou jsem já nehodný před očima velebnosti tvé vykonával, příjemna byla tobě, mně pak i všem, za které jsem ji obětoval, pro

milosrdenství tvé ke smíření prospěla. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Kněz obraceje se k lidu dává mu požehnání: Požehnej vás všemohoucí Bůh Otec i Syn † i Duch svatý.

O.: Amen.

Na straně evangelijní:

Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

Kněz: Počátek svatého evangelia podle Jana.

O.: Sláva tobě, Pane!

Na počátku bylo Slovo, a Slovo bylo u Boha a Bůh bylo Slovo. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci povstaly skrze ně, a bez něho nepovstalo nic (z toho), co učiněno jest. V něm byl život a ten Život byl světlem lidí, a Světlo ve tmě svítí, a tma ho nepojala. Vystoupil pak jeden člověk, byv poslán od Boha, jméno jeho bylo Jan; ten přišel na svědectví, aby vydal svědectví o Světle, by všichni uvěřili skrze něho. On nebyl Světlem, nýbrž přišel, aby svědectví vydal o Světle. Bylo však světlo pravé, kteréž osvěcuje každého člověka přicházejícího na tento svět. Na světě bylo, a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali. Kolikokoli však jej přijali, dal jim moc státi se dítkami Božími, těm (totiž), kteří věří ve jméno jeho, kteří se zrodili nikoli z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha. (Kněz kleká.) A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi, a viděli jsme slávu jeho, slávu jako jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy.

O.: Bohu díky.

SEXTA (HODINKA ŠESTÁ)

Otče náš . . . Zdrávas, Maria . . .

V.: Bože, měj na † paměti mou pomoc!

O.: Hospodine, pomáhat mi pospěš!

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému . . . Amen.

Aleluja.

Chvalozpěv:

Ó správce mocný, pravdivý
Bože, jenž řídíš věcí běh,
dáš jitru skvělou září plát
a ohněm nítíš poledne.

Uhasiž sváru plameny
a škodlivý žár odejmi,
propůjči tělům zdraví dar
a srdcím opravdový mír.

Buď Bohu Otci sláva, čest
i Synu, který z mrtvých vstal,
i Duchu Utěšiteli
po všecky věky teď i dál.
Amen.

Ant.: Všichni byli naplněni.

ŽALMU 118. ČÁST ŠESTÁ

Duše má prahne po tvé pomoci,
  důvěřujíť velmi tvému slovu.
Zemdlely oči mé touhou po tvém výroku
  říkajíce: „Kdy as potěšíš mne?“
Ačkoli jsem jako měch kožený v jíní,
  ustanovení tvých nezapomínám.
Jak bude dlouhý život sluhy tvého?
  Kdy budeš soud činit nad mými nepřáteli?
Vyprávěli mi nešlechetníci bajky;
  ty však nejsou jako zákon tvůj.
Všecka přikázání tvá jsou pravda;
  bez důvodu mne pronásledují, pomoz mi.
Bezmála již ubili mne na zemi,
  já však neopustil jsem tvých rozkazů.
Podle milosrdenství svého mne obživ,
  abych šetřil výpovědí úst tvých.
Na věčné časy, ó Hospodine,
  slovo tvoje trvá na nebesích.
Rod od rodu trvá věrnost tvoje;

jak jsi založil zemi, v tom stavu zůstává.
Dle tvého zařízení trvá den,
  neboť všecky věci slouží tobě.
Kdyby zákon tvůj nebyl mým rozjímáním,
  dávno byl bych zahynul ve své bídě.
Na věky nezapomenu práv tvých,
  neboť jimi dodáváš mi života.
Tvůj jsem já, rač mi pomoc poskytnouti,
  nebo příkazy tvé vyhledávám.
Číhají na mne bezbožní, aby mne zničili,
  já však tvé výpovědi mám na zřeteli.
Všeho i nejlepšího vidím konec;
  toliko zákon tvůj rozměrů je nesmírných.
Sláva Otci i Synu
  i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
  i na věky věkův. Amen.

ŽALMU 118. ČÁST SEDMÁ

Ó, jak miluji zákon tvůj, Hospodine!
  Je mým celodenním rozjímáním.
Nad mé odpůrce moudřejším činíš mne slovem
  ježto mám je ustavičně před sebou. svým,
Nade všecky své učitele jsem zmoudřel,
  ježto tvé výroky jsou mým rozjímáním.
Nad starce stal jsem se rozumnějším,
  ježto rozkazy tvé vyhledávám.
Od každé cesty zlé zdržuji své nohy,
  abych se zachovával dle slov tvých.
Od práva tvého se neuchyluji,
  protože ty mně zákon vštěpuješ.
Ó, jak sladké jsou hrdlu mému tvé řeči!
  Sladší nežli med jsou mým ústům.
Z přikázání tvých jsem rozumu nabyl,
  že nenávidím všeliké cesty hříchu.
Svítilnou mým nohám je tvé slovo,
  ano, je světlem stezkám mojim.
Přisáhl jsem – a to také plním –
  že budu šetřiti spravedlivých tvých řádů.

Sklíčen jsem přenáramně, Hospodine;
obživ mne podle své přípovědi.
Svobodnou oběť mých úst mile přijmi, Pane,
a svým právům rač mne vyučovat.
Duši svou na jazyku mám ustavičně,
ale zákona tvého jsem nezapomněl.
Hříšníci osidlo na mne poličují,
já však s rozkazů tvých nezbloudil jsem.
Jakožto dědictví slov tvých jsem ujal se na věky,
neboť radostí jsou srdce mého.
Nakloňuji své srdce, bych činil tvé rozkazy
na věčné časy, abych odměněn byl.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

ŽALMU 118. ČÁST OSMÁ

Nešlechetníky mám v nenávisti,
protože tvůj zákon miluji.
Pomocníkem mým a ochráncem ty jsi,
ve slovo tvé nade všecko doufám.
Odstupteż ode mne zlomyslníci;
badati budu v příkazech Boha svého.
Ujmi se mne dle výroku svého, bych živ byl,
ať nejsem zklamán v tom, že naději mám.
Pomáhej mi, abych zachován byl
a měl tvá ustanovení na mysli vždycky.
Pohrdáš všemi, kdož od práv tvých odstupují,
neboť jest nespravedlivé smýšlení jejich.
Za zrádce pokládám všecky hříšníky světa;
a proto miluji tvá nařízení.
Protkni tělo mé bázní před tebou,
neboť soudů tvých se bojím.
Činil jsem podle práva a spravedlnosti,
nedej mne mým utiskovatelům.
Zastaň se sluhy svého k štěstí jeho,
aby mne zpupní neutlačovali.
Zemdlely oči mé touhou po tvé spáse,

po tvé spravedlivé přípovědi.
Nalož se svým sluhou podle své milosti
a svým ustanovením mne nauč.
Služebník tvůj jsem já, rač mi rozum dáti.
abych poznal tvoje výpovědi.
Čas jest, abys jednal, Hospodine,
neboť rozmetali (již) tvůj zákon.
Proto miluji tvá nařízení
více nežli zlato a drahý kámen.
Proto se spravuji všemi předpisy tvými;
každé cesty hříšné nenávidím.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant.: Všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluviti, aleluja, aleluja.

Kapitola (Sk. 2, 6): A když povstal ten zvuk, sešel se zástup a ztrnul, neboť slyšeli je mluviti jedenkaždý jazykem svým.

O.: Bohu díky.

Responsorium: Duch Utěšitel, aleluja, aleluja. Duch Utěšitel, aleluja, aleluja. V.: Naučí vás všem věcem. Aleluja, aleluja. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. Duch Utěšitel, aleluja, aleluja.

V.: Všichni byli naplněni Duchem svatým, aleluja,

O.: A počali mluviti, aleluja.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

Modleme se, Bože, jenž jsi dnes srdce věřících . . .
atd. jako výše na str. 16 po všecky věky věkův.

O.: Amen.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

V.: Dobrořečme Pánu.

O.: Bohu díky.

V.: Duše věrných zemřelých pro milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

O.: Amen.

NONA (HODINKA DEVÁTÁ)

Otče náš . . . Zdrávas, Maria . . .
V.: Bože, měj na † paměti mou pomoc!
O.: Hospodine, pomáhat mi pospěš!
Sláva Otci i Synu i Duchu svatému . . . Amen.
Aleluja.

Chvalozpěv:

Ó Bože, hybná sílo všech,
sám v sobě nepohnutelný,
jenž dobám světla denního
jak postupovat určuješ.

Popřej nám světla u večer,
v němžto už život nezniká,
však smrti svaté v odměnu
pověčná sláva nastává.

Buď Bohu Otci sláva, čest
i Synu, který z mrtvých vstal,
i Duchu Utěšiteli
po všecky věky teď i dál.
Amen.

Ant.: Apoštolové mluvili

ŽALMU 118. ČÁST DEVÁTÁ

Podivu hodny jsou výpovědi tvoje;
proto zabývá se jimi duše má.
Výklad výroků tvých osvěcuje,
poznání zjednává lidem prosté mysli.
Ústa svá otvírám a popadám dechu,
nebo přikázání tvých jsem žádostiv.
Popatři na mne a smiluj se nade mnou
dle práva těch, kteří milují tvé jméno.
Kroky mé spravuj podle výroku svého,
ať žádná nepravost nade mnou nepanuje.
Vysvoboď mne od útisku lidí,

abych dbáti mohl příkazů tvých.
Vyjasni tvář svou na svého služebníka
a svým ustanovením mne vyuč.
Proudy slz mé oči prolévají,
že lidé neostříhají zákona tvého.
Spravedlivý jsi, ó Hospodine,
a také spravedlivé jsou tvé soudy.
Příkazy, které jsi dal, jsou spravedlivé,
jsou i nade všecko spolehlivé.
Jsem až zvadlý, jak se rozhorluji,
že zapomněli tvých slov moji nepřátelé.
Osvědčená jest řeč tvá dokonale;
a proto služebník tvůj miluje ji.
Chlapec já jsem a opovržený;
ale tvých ustanovení nezapomínám.
Spravedlnost tvá je spravedlnost věčná,
a tvoje zákonodárství věčná pravda.
Útrapy a nátisk mne sice stíhají,
avšak tvé příkazy jsou mým rozjímáním.
Spravedlnost jsou výroky tvé na věky;
uděl mi poznání, abych živ být mohl.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

ŽALMU 118. ČÁST DESÁTÁ

Volám celým srdcem svým: „Vyslyš mne, Pane!“
Ustanovení tvá vyhledávám.
Volám k tobě, zjednej mi vysvobození,
abych ostříhal tvých přikázání.
Záhy před svítáním volávám,
neboť ve tvá slova velmi doufám.
Oči mé obracejí se k tobě před jitrem,
abych rozjímal o tvých výpovědích.
Hlas můj slyš podle své milosti, Hospodine,
a dle svých ustanovení mne obživ.
Kteří mne tísní, blíží se k nepravosti,
od tvého zákona však vzdalují se.

Blízko jsi ty, Hospodine,
a všecky cesty tvé jsou pravda.
Záhy poznal jsem z tvých výpovědí,
že jsi založil je na věčné časy.
Viz mé utrpení a vysvoboď mne,
neboť na zákon tvůj jsem nezapomněl.
Zastaň se mne v při mé a vysvoboď mne;
pro svou přípověď rač mne obživiti.
Daleko jest od hříšníků spása,
nebo tvých ustanovení nehledají.
Milosrdenství tvého je mnoho, Pane;
dle svého práva rač mne obživiti.
Mnoho je těch, kteří honí mne a tísní;
od tvých však rozkazů se neuchyluji.
Patřím na věrolomce a chřadnu,
protože nevšímají si tvých řečí.
Viz, že tvé příkazy miluji, Hospodine,
podle milosrdenství svého mne obživ.
Podkladem tvých zásad pravdivost jest,
na věky trvá tvůj každý soud spravedlivý.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

ŽALMU 118. ČÁST JEDENÁCTÁ

Knížata bez příčiny mne pronásledují,
ačkoliv slov tvých bojí se mé srdce.
Já se raduji z tvých výpovědí,
jako ten, kdo nalezl kořist hojnou.
Nepravost v nenávisti, v ošklivosti mám,
ale zákony tvé miluji.
Sedmkrát za den chválu vzdávám tobě,
pro tvé spravedlivé rozsudky.
Pokoj hojný mají, kdož milují zákon tvůj,
jakýkoliv úraz jich nepotká.
Očekávám spásy tvé, Hospodine,
a tvá přikázání miluji.
Duše má zachovává výroky tvé,

neboť má je v lásce veliké.
Dbám tvých příkazů a výpovědí,
neboť všecky cesty mé před tebou jsou.
Přibliž se prosba má před tebe, Hospodine;
dle svého slova poznání mi uděl.
Dojdiž má žádost před obličej tvůj;
podle své přípovědi vysvoboď mne.
Rty mé pronášeti budou chválu,
že mne učíš zásadám spravedlnosti.
Opěvovat bude můj jazyk tvůj výrok,
jsoutě všecky tvé příkazy spravedlivost.
Budiž ruka tvá mojí pomocnicí,
neboť zvolil jsem si tvá přikázání.
Toužím po tvé pomoci, Hospodine,
a tvůj zákon jest mým rozjímáním.
Kéž jsem živ, abych chválit mohl tebe,
a tvé soudy kéž mi pomáhají!
Jestliže bloudím jako ztracená ovce,
hledati rač služebníka svého,*
nebo příkazů tvých nezapomínám.
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant.: Apoštolové mluvili všelijakými jazyky o velikých skutcích Božích, aleluja, aleluja, aleluja.

Kapitola (Sk. 2, 11): Jak Židé tak proselyté, Kreťané i Arabové – my slyšíme je mluviti jazyky našimi o velikých skutcích Božích.

O.: Bohu díky.

Responsorium breve: Všichni byli naplněni Duchem svatým, aleluja, aleluja. Všichni byli naplněni Duchem svatým, aleluja, aleluja. V.: A počali mluviti. Aleluja. aleluja. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. Všichni byli naplněni Duchem svatým, aleluja, aleluja.

V.: Apoštolové mluvili všelijakými jazyky, aleluja.

O.: O velikých skutcích Božích, aleluja.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

Modleme se. Bože, jenž jsi dnes srdce věřících . . . atd. jako výše na str. 16 po všecky věky věkův.

O.: Amen.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

V.: Dobrořečme Pánu.

O.: Bohu díky.

V.: Duše věrných zemřelých pro milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

O.: Amen.

Otče náš . . . potichu. Poté možno se modliti mariánskou antifonu Raduj se, nebes Královno . . . vše jako na konci kompletáře výše na str. 22n.

DRUHÉ NEŠPORY

Na Boží hod svatodušní (případně každý den oktávy tohoto svátku) odpoledne.

Ve jménu Otce † i Syna i Ducha svatého. Amen.

Otevři, Pane . . . Pane, ve spojení . . . jako výše na str. 9.

Otče náš . . . potichu. Zdrávas, Maria . . . potichu.

V.: Bože, měj na † paměti mou pomoc!

O.: Hospodine, pomáhat mi pospěš!

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla . . . Amen.

Aleluja.

Ant. 1: Když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě, aleluja.

ŽALM 109

Řekl Hospodin mému Pánu atd. jako výše na str. 10.

Ant. 1: Když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě, aleluja.

Ant. 2: Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja.

ŽALM 110

Chci tě slavit, Pane, atd. jako výše na str. 11.

Ant. 2: Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja.

Ant. 3: Všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluviti, aleluja, aleluja.

ŽALM 111

Blaze tomu, kdo bojí se Hospodina . . . jako výše na str. 12.

Ant. 3: Všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluviti, aleluja, aleluja.

Ant. 4: Prameny a vše, co se hýbá ve vodách, dobrořečte Pánu, aleluja.

ŽALM 112

Chvalte, sluhové, Hospodina atd. jako výše na str. 13.

Ant. 4: Prameny a vše, co se hýbá ve vodách, dobrořečte Pánu, aleluja.

Ant. 5: Apoštolové mluvili všelijakými jazyky o velikých skutcích Božích, aleluja, aleluja, aleluja.

ŽALM 113

Ž 113 skládá se vlastně ze žalmů *dvou*. V prvním básník líčí zázraky, jimiž Bůh provázel svůj lid, putující z poroby egyptské do zaslíbené země. Mnohem pečlivěji vedl a vede Duch sv. křesťany z otroctví náboženské nevědomosti a z poroby nemravnosti k svobodě Božích dítek a do nebeské vlasti. Duch sv. jest novozákonný sloup ohně a mraku, jenž stojí v čele církve. Jako když dával Bůh na hoře Sinaj svůj zákon, napsaný ve dvě kamenné desky, chvěla se země, podobně provázely podivné úkazy přírodní Ducha sv., když o prvních letnicích sestupoval na apoštoly a první věřící a když jim psal svůj zákon do měkkých srdcí svou milostí. Od té doby rozlévají se vody milosti této po celé zeměkouli. – Druhý žalm, počínající se slovy „Ne nám, Hospodine, ne nám . . .“, možno se modliti za pomoc Boží, by sílil církev katolickou v jejím boji proti pohanským názorům a proti pohanské nemravnosti, která ohrožuje také její děti.

Když vyšel Israel z Egyptské země,
Jakobův rod z národa cizáků,
stalo se Judstvo svatyní jeho,
Israelstvo královstvím jeho.
Moře to vidělo, i prchlo,
Jordán obrátil se nazpět;

hory jak berani poskakovaly,
pahorky jako mláďata ovčí.
Co je ti, ó moře, že prcháš,
a ty, Jordáne, že se vracíš,
hory, že skáčete jako berani,
pahorky, jako mláďata ovčí?
Před tváří Páně chvěj se, země,
před tváří Boha Jakobova,
jenž mění skálu v jezera vodstva
a křemen ve vody tryskající.
Ne nám, Hospodine, ne nám,
ale jménu svému čest zjednej
pro svou milostivost a věrnost,
aby nemohli pohané říci:*
Kdepak mají Boha svého?
Vždyť je Bůh náš na nebesích,
činí vše, co jemu se líbí.
Modly však pohanů stříbro a zlato,
výrobky jsou rukou lidských.
Ústa mají a nemohou mluvit,
oči mají a nemohou vidět,
uši mají a nemohou slyšet,
nos mají, ale nemohou čichat,
ruce mají a nemohou hmatat,
nohy mají a nemohou chodit,*
nemohou křičeti svým hrdlem.
Podobni budou jim, kteří je dělají,
a všichni, kteří doufají v ně.
Israel doufá v Hospodina,
jest jejich pomocí a štítem.
Dům Aronův doufá v Hospodina,
jest jejich pomocí a štítem.
Ctitelé Páně doufají v Pána,
jest jejich pomocí a štítem.
Pán na nás pamatující žehná,
žehná domu Israelovu,
žehná domu Aronovu,*
žehná všem ctitelům Hospodinovým,
maličkým i velikým!
Hospodin rač vás rozmnožiti,

rozmnožit vás i děti vaše!
Žehnáni buďte od Hospodina,
který učinil nebe i zemi!
Nebe jest nebe Hospodinovo,
zemi dal pak synům lidstva.
Nebudou mrtví tě chválit, Pane,
ti, kteří do pekel sestupují;
my však živí chválíme Pána
od tohoto času až na věky!
Sláva Otci i Synu
i Duchu svatému,
jako byla na počátku, buď nyní i vždycky
i na věky věkův. Amen.

Ant. 5: Apoštolové mluvili všelijakými jazyky o velikých skutcích Božích, aleluja, aleluja, aleluja.

Kapitola (Sk. 2, 1–2): Když přišel den letnic atd. jako výše na str. 14.

Chvalozpěv:

Ó Stvořiteli Duchu, přijď . . . jako při prvních nešporách výše na str. 14n.

V.: Apoštolové mluvili všelijakými jazyky, aleluja.
O.: O velikých skutcích Božích, aleluja.

Ant. k Magnifikat: Dnes přišel den letnic, aleluja; dnes Duch svatý v ohni učedníkům se zjevil a udělil jim milodary; poslal je do celého světa kázati a vydávati svědectví: Kdo uvěří a pokřtěn bude, spasen bude, aleluja.

Velebí duše má . . . jako při prvních nešporách výše na str. 15n.

Ant.: Dnes přišel den letnic atd. jako výše.
V.: Pán s vámi.
O.: I s duchem tvým.

Modleme se. Bože, jenž jsi dnes atd. jako výše na str. 16 . . . v jednotě téhož Ducha sv., Bůh po všecky věky věkův.

O.: Amen.
V.: Pán s vámi.
O.: I s duchem tvým.
V.: Dobrořečme Pánu.

O.: Bohu díky.

V.: Duše věrných zemřelých pro milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

O.: Amen.

Nehodláš-li se modliti další hodinku, šepotej „Otče náš“... atd. všecko jako výše na konci Nony. – Možno však také hned po „Amen“ počíti „Kompletář“ slovy: „Rač, pane, požehnati“ atd. vše jako po prvních nešporách výše na str. 17.

NA SVATODUŠNÍ PONDĚLEK

všecko jako na Boží hod svatodušní kromě těchto změn:

V jitřních hodinkách (v matutinu) po třech žalmech a po třetí antifoně

V.: Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja.

O.: A ten, jenž udržuje vesmír, ví o každém hlesu, aleluja.

Otče náš . . . (potichu)

V.: A neuvoď nás v pokušení.

O.: Ale zbav nás od zlého.

Absoluce: Vyslyš, Pane Ježíši Kriste, prosby služebníků svých a smiluj se nad námi, ty, jenž s Otcem i s Duchem svatým živ jsi a kraluješ na věky věkův.

O.: Amen.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Četba svatého evangelia budiž nám ke spáse a k ochraně.

O.: Amen.

Čtení svatého evangelia podle Jana (3, 16–21.)

Čtení I.

Za onoho času řekl Ježíš Nikodemovi: Tak Bůh miloval svět, že Syna svého Jednorozeného dal, aby nikdo, jenž v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný. A tak dále.

HOMILIE SVATÉHO AUGUSTINA BISKUPA.

Lékař, co jest na něm, léčit přichází nemocného. Sám se zabíjí, kdo příkazy lékařovy zachovávati nechce. Spasitel přišel na svět. Proč sluje Spasitel světa, nežli proto, aby svět spasil, ne aby soudil svět. Nechceš-li dáti se od něho spasiti, sám od sebe budeš souzen. A co dím „Budeš souzen“? Viz, co praví: „Kdo věří v něho, nebývá souzen; kdo však nevěří – co čekáš, že řekne, nežli „bývá souzen“? Co dodává? „Již“ – praví – „jest odsouzen“; ještě se soud neukázal a již jest soud vykonán. Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

O.: Bohu díky.

Responsorium: Již více nenazývám vás služebníky, nýbrž přáteli svými, (Jan 15, 15) protože jste všecko poznali, co jsem učinil mezi vámi, aleluja. Přijměte Ducha svatého Utěšitele, toho, jejž Otec pošle vám, aleluja.

V.: Vy jste přáteli mými, činíte-li, co já přikazuji vám. Přijměte Ducha svatého Utěšitele, toho, jejž Otec pošle vám, aleluja.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Pomoc Boží zůstávej vždycky s námi. – O.: Amen.

Čtení II.

Zná totiž Pán svoje; ví, kteří vytrvají ke koruně, kteří vytrvají pro plamen. Zná pšenici na svém humně, zná také plevu; zná osení, zná také koukol. Již jest odsouzen, kdo nevěří. Proč odsouzen? Protože nevěří ve jméno jednorozeného Syna Božího. To pak je soud, že světlo přišlo na svět, a lidé milovali více tmu nežli světlo; neboť skutkové jejich byli zlí. Bratři moji, kterých lidí dobré skutky nalezl Pán? Žádných. Samé skutky zlé nalezl. Kterak tedy někteří činili pravdu a šli ke světlu? I to jest dále řečeno: „Kdo činí pravdu, jde ke světlu.“ Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Responsorium: Duch svatý, vycházející od trůnu, nitro apoštolů neviditelně pronikl novým znamením posvěcení: Aby v ústech jejich zrodily se druhy všech jazyků, aleluja. – V.: Přišel oheň božský, nespaloval, ale osvěcoval, a udělil jim milodary. Aby v ústech jejich zrodily se druhy všech jazyků, aleluja. Sláva Otci

i Synu i Duchu svatému. Aby v ústech jejich zrodily se druhy všech jazyků, aleluja.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Do společnosti nebešťanů dovediž nás král andělů. – O.: Amen.

Čtení III.

Ale lidé milovali – praví – více tmu nežli světlo. Na to položil důraz. Mnozí totiž milovali své hříchy, mnozí vyznali své hříchy: neboť, kdo vyznává své hříchy a žaluje na sebe hříchy, ten již jedná s Bohem. Žaluje Bůh na tebe hříchy; žaluješ-li je i ty, spojuješ se s Bohem. Jsou to jaksi dvě věci, člověk a hříšník. Že jsi člověk, to učinil Bůh; že jsi hříšník, to učinil sám člověk. Zahlaď, co jsi učinil, aby Bůh spasil, co učinil. Třeba jest, abys měl v nenávisti sám v sobě dílo své a miloval v sobě dílo Boží. Až pak počne se ti nelíbiti, co jsi učinil, tu se počnou dobré skutky tvé, protože žaluješ na sebe zlé své skutky. Počátek skutků dobrých jest vyznání skutků zlých. Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Bože, tebe chválíme . . .

Antifona k Benediktus: Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby nikdo, jenž věří v něho nezahynul, ale měl život věčný, aleluja.

Modleme se. Bože, jenž jsi svým apoštolům dal Ducha svatého, popřej lidu svému výsledku zbožné prosby: abys těm, jimž jsi dal víru, udělil také pokoj. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův. – O.: Amen.

MŠE SV.

jako v neděli kromě těchto změn:

Vstup (introit): Krmil je nejlepší pšenicí, medem ze skály nasytil je, aleluja, aleluja. (Ž 80, 17). – Plesejte Bohu, jenž pomáhá nám, jásejte Bohu Jakobovu. – V.: Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla na počátku . . .

Amen. Krmil je nejlepší pšenicí, medem ze skály nasytil je, aleluja, aleluja.

Modleme se. Bože, jenž jsi svým apoštolům . . . jako výše.

Čtení ze Skutků apoštolských (10, 34. 42 – 48).

V těch dnech Petr otevřev ústa svá řekl: (Muži bratři, Pán) přikázal nám, abychom hlásali lidu a svědčili, že on jest ten, jenž byl od Boha ustanoven soudcem živých i mrtvých. Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že skrze jméno jeho dostanou odpuštění hříchů všichni, kdo v něho věří. Když Petr ještě mluvil tato slova, připadl Duch svatý na všecky, kteří to slovo slyšeli. I užasli věřící z obřízky, kteří byli přišli s Petrem, že také na pohany vylila se milost Ducha svatého; slyšeli je totiž, ani mluví jazyky a velebí Boha. Tu promluvil Petr: Může-li kdo zabrániti vodě, aby nebyli pokřteni ti, kteří přijali Ducha svatého, jakož i my? I rozkázal je pokřtíti ve jménu (Pána) Ježíše Krista. Aleluja, aleluja.

V.: Apoštolové mluvili všelijakými jazyky o velikých skutcích Božích. Aleluja. (Kněz kleká.) Přijď, Duchu svatý, naplň srdce svých věřících a oheň své lásky v nich rozněť. – Sekvence: Přijď, Duše svatý . . . jako výše v neděli na str. 56.

Evangelium podle sv. Jana (3, 16 – 21).

Za onoho času Pán Ježíš řekl Nikodemovi: Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby nikdo jenž v něj věří nezhynul, ale měl život věčný. Vždyť, Bůh neposlal Syna svého na svět, aby soudil svět, nýbrž aby spasen byl svět skrze něho. Kdo věří v něho, nebývá souzen; kdo však nevěří, již jest odsouzen, poněvadž nevěří ve jméno jednorozeného Syna Božího. To pak je soud, že světlo přišlo na svět, a lidé milovali více tmu nežli světlo; neboť skutkové jejich byli zlí. Každý zajisté, kdo činí zlé, nenávidí světla a nejde ke světlu, aby nebyli usvědčeni skutkové jeho. Kdo však činí pravdu, jde ke světlu, aby skutkové jeho se zjevili, neboť v Bohu jsou vykonáni.

Věřím v Boha . . . jako na str. 58.

Obětování (Ž 17, 14. 16): Tu počal Hospodin hřímati

s nebe dolů, Svrchovaný vydávati hlas svůj; tu se ukázaly prameny vodní, aleluja.

Tichá modlitba (sekreta): Posvěť milostivě, Pane, prosíme, tyto dary; přijmi tuto duchovní oběť a učiň si také z nás samých obět věčnou. Skrze Pána našeho Ježíše Krista . . .

K přijímání (Jan 14, 26): Duch svatý naučí vás, aleluja, cokoliv jsem vám mluvil, aleluja, aleluja.

Po sv. přijímání: Opatruj, prosíme, Pane, lid svůj; a ježto jsi ho nebeskými svátostmi naplnil, chraň ho před zlobou nepřátelskou. Skrze Pána našeho, Ježíše Krista, Syna tvého . . .

Antifona k Magnfikat: Miluje-li kdo mne, slovo mé zachovávati bude, a Otec můj bude ho milovati, i přijdeme k němu, a příbytek u něho si učiníme, aleluja.

V ÚTERÝ SVATODUŠNÍ

Všecko jako v neděli kromě těchto změn:

V jitřních hodinkách po zopakované třetí antifoně:

V.: Duch Utěšitel, aleluja.

O.: Naučí vás všem věcem, aleluja.

Otče náš . . . (potichu).

V.: A neuvoď nás v pokušení.

O.: Ale zbav nás od zlého.

Absoluce: Pomáhej nám milostivost a slitovnost Toho, který s Otcem a Duchem svatým živ jest a kraluje na věky věkův. – O.: Amen.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Četba svatého evangelia budiž nám ke spáse a k ochraně.

O.: Amen.

Čtení svatého evangelia podle Jana. (10, 1 – 10).

Čtení I.

Za onoho času Pán Ježíš řekl farizeům: Vpravdě pravím vám: Kdo nevchází dveřmi do ovčince, nýbrž odjinud vstupuje, ten je zloděj a lotr. Kdo však vchází dveřmi, jest pastýř ovcí. A tak dále.

V dnešním čtení Pán předkládá podobenství o svém stádu a o dveřích, kterými se vstupuje do ovčince. Ať tedy řeknou pohané: „Dobře žijeme!“ Nevstupují-li dveřmi, co jim pomůže to, čím se chlubí? K tomu totiž má každému přispívati dobře žíti, aby mu bylo dáno věčně žíti; neboť komu není dáno věčně žíti, co mu prospěje dobře žíti? Nelzeť říci, že dobře žijí ti, kdož konce dobrého žití pro zaslepenost neznají nebo pro nadutost jím pohrdají. Nemůže však nikdo míti pravou a jistou naději, že bude žíti věčně, neuznává-li života, jímž je Kristus a nevstupuje-li dveřmi do ovčince. Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Responsorium: Ukázaly se apoštolům jazyky, jako ohnivé rozdělujíce se, aleluja. Takže se posadil na každém Duch svatý, aleluja, aleluja. – V.: A počali mluviti jinými jazyky, jak jim Duch svatý dával promlouvati. Takže se posadil na každém Duch svatý, aleluja, aleluja.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Pomoc Boží zůstávej vždycky s námi. – O.: Amen.

Čtení II.

Tací lidé snaží se často také přesvědčiti jiné, aby dobře žili, ale nebyli křesťany. Jinou stranou chtějí vstupovati, uchvacovati a zabíjeti; ne jako dobrý pastýř zachovati a spasiti. Byli někteří filosofové, kteří o ctnostech a neřestech mnoho rozprávěli, rozlišovali, vyměřovali, nejbystřejší závěrky vyvozovali, knihy naplňovali, svou moudrost zvučnými troubami vytrubovali, kteří se dokonce opovážili říkati lidem: Za námi pojďte, naší nauky se držte, chcete-li blaženě živi býti. Avšak nevstupovali dveřmi; ničiti chtěli, zabíjeti a hubiti. Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Responsorium: Apoštolové muvilli všelijakými jazyky o velikých skutcích Božích, jak Duch svatý dával jim promlouvati, aleluja. – V.: Všichni byli naplněni Du-

chem svatým a počali mluviti. Jak Duch svatý dával jim promlouvati. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. Jak Duch svatý dával jim promlouvati.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Do společnosti nebešťanů dovediž nás král andělů. – O.: Amen.

Čtení III.

Co mám o těchto lidech říci? Ejhle, sami farizeové četli o Kristu a čtouce hlásali ho, že přijde, doufali, a přece, když přišel, neuznávali ho. Vychloubali se i oni, že patří mezi proroky, to jest mezi mudrce, a zapírali Krista a nevcházeli dveřmi. I ti tedy, jestliže snad některé svedli, svedli je k tomu, aby byli zabiti a zahubeni a ne vysvobozeni. Než dosti o nich! Vizme, zdali snad vcházejí dveřmi ti, kteří se honosí jménem samého Krista. Jeť nesčetný počet těch, kteří se nejenom chlubí, že jsou proroky, ale chtějí, aby se zdálo, že jsou od Krista osvěcováni; jsou to však kacíři. Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Bože, tebe chválíme . . . atd. jako v neděli na str. 35.

Antifona k Benediktus:

Já jsem dveře, praví Pán; vejde-li kdo skrze mne, bude zachován a nalezne pastvu, aleluja.

Modleme se. Buď při nás, prosíme, síla Ducha svatého, a ta srdce naše milostivě očisti i ode všeho zlého chraniž. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův. – O.: Amen.

MŠE SVATÁ

Introit (vstup): Přijměte rozkoš slávy své, aleluja; díky činíce Bohu, aleluja, jenž vás k nebeským královstvím povolal, aleluja, aleluja, aleluja. – (Ž 77, 1.) Pozor dej, lide můj, na mé naučení, nakloňte ucha svého ke slovům úst mých! V.: Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla . . . Amen. – Přijměte rozkoš slávy své, aleluja, díky činíce Bohu, aleluja, jenž vás k nebeským královstvím povolal, aleluja, aleluja, aleluja.

Modleme se. Buď při nás, prosíme, síla Ducha svatého . . . atd. jako výše.

Čtení ze Skutků apoštolských (8, 14 – 17).

Za oněch dnů apoštolé, kteří byli v Jerusalemě, uslyševše, že Samaří přijalo slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana. Ti přišedše modlili se za ně, aby přijali Ducha svatého; neboť ještě nepřišel na nikoho z nich, nýbrž toliko pokřtěni byli ve jménu Pána Ježíše. I vzkládali na ně ruce, a oni přijímali Ducha svatého.

Aleluja. Aleluja.

Duch svatý naučí vás všemu, co jsem mluvil vám. Aleluja.

Přijď, Duchu svatý, naplň srdce svých věřících a oheň lásky své v nich rozněť. (Kněz kleká.)

Sekvence: Přijď, ó Duše přesvatý . . . jako v neděli na str. 56.

Slova svatého evangelia podle Jana (10, 1 – 10).

Za onoho času Pán Ježíš řekl farizeům: „Vpravdě, vpravdě pravím vám: Kdo nevchází dveřmi do ovčince, nýbrž odjinud vstupuje, ten je zloděj a lotr. Kdo však vchází dveřmi, jest pastýř ovcí. Tomu vrátný otvírá, a ovce slyší hlas jeho a on své ovce volá jménem a vyvádí je. A když své ovce vypustí, jde před nimi a ovce ho následují, nebo znají hlas jeho. Cizího však nenásledují, nýbrž utíkají od něho, neboť neznají hlasu cizích.“ Toto podobenství pověděl jim Ježíš, ale oni neporozuměli, co jim mluvil. Ježíš tedy řekl jim opět: „Vpravdě, vpravdě pravím vám: Já jsem dveře k ovcím. Všichni, kteří vystoupili (přede mnou) jsou zloději a lotři, ale ovce neslyšely jich. Já jsem dveře. Vejde-li kdo skrze mne, bude zachován; a vejde i vyjde a nalezne pastvu. Zloděj nepřichází, leč jen aby kradl a zabíjel a hubil. Já jsem přišel, aby měli život a měli hojnost.“

Věřím v jednoho Boha . . .

Obětování. (Ž 77, 23 – 25): Nebeské průduchy pozotvíral, dešť many na ně seslal, by měli pokrm, nebeský

chléb udělil jim, andělský chléb jedl člověk, aleluja.

Tichá modlitba: Očistiž nás, prosíme, Pane, oběť tohoto daru a učiň nás hodnými účasti této svátosti. Skrze Pána našeho . . .

K přijímání (Jan 15, 26; 16, 14; 17, 1. 5.): Duch, jenž od Otce vychází, aleluja, ten mě oslaví, aleluja, aleluja.

Modlitba po sv. přijímání: Modleme se: Duch svatý, prosíme, Pane, rač mysli naše obnoviti božskými svátostmi, neboť on jest odpuštění všech hříchů. Skrze Pána našeho . . . v jednotě téhož Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův. O.: Amen.

Antifona k Magnifikat. (Jan 14, 27): Pokoj svůj zůstavuji vám; pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já vám dávám, aleluja.

VE STŘEDU SVATODUŠNÍ

Všecko jako v neděli kromě těchto změn:

V.: Všichni byli naplněni Duchem svatým, aleluja.
O.: A počali mluviti, aleluja.
Otče náš . . . (potichu).
V.: A neuvoď nás v pokušení.
O.: Ale zbav nás od zlého.

Absoluce: Z vazeb hříchů našich vyprostiž nás všemohoucí a milosrdný Hospodin. O.: Amen:

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Četba svatého evangelia budiž nám ke spáse a k ochraně. – O.: Amen.

Čtení svatého evangelia podle Jana (6, 44–52).

Čtení I.

Za onoho času Pán Ježíš řekl zástupům židovským: Nikdo nemůže přijíti ke mně, nepřitáhne-li ho Otec, který mne poslal. A tak dále.

HOMILIE SVATÉHO AUGUSTINA BISKUPA

Nemysli si, že jsi proti své vůli tažen; tažen může býti duch také láskou. A netřeba nám báti se, abychom snad tímto evangelickým slovem Písem svatých nebyli káráni od lidí, kteří se zabývají slovy, ale daleko jsou toho, by chápali věci, zejména božské, netřeba nám báti se, aby nám nebylo řečeno: „Kterak dobrovolně věřím, jsem-li tažen?“ Já pravím: Netoliko dobrovolně, také zálibou jsi tažen. Co je to: taženu býti zálibou? „Hledej svého potěšení v Hospodinu, i dá tobě žádosti srdce tvého.“ (Ž 36, 4). Jest jakási rozkoš srdce, jemuž sladký jest onen nebeský chléb. Dále – bylo-li dovoleno básníkovi říci: táhne každého rozkoš jeho, ne nutnost, nýbrž rozkoš, ne závazek, nýbrž potěšení, čím spíše smíme říci my, že jest ke Kristu přitahován člověk, který má zálibu v pravdě, zálibu v blaženosti, zálibu ve spravedlnosti, zálibu ve věčném životě, což vše jest Kristus? Či však mají tělesné smysly své rozkoše, kdežto duše postrádá svých rozkoší? Nemá-li duše rozkoší svých, jakým právem jest řečeno: (Ž 35, 8b – 10): „Lidé ve stínu křídel tvých mohou se skrývat. Rozjařují se nadbytkem domu tvého, a proudem rozkoše své napájíš je. Neboť u tebe jest pramen života, a v tvém světle vidíme světlo.“ Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. O.: Bohu díky.

Responsorium: Kázni a moudrosti naučil je Hospodin, aleluja; utvrdil v nich milost Ducha svého a rozumem naplnil srdce jejich, aleluja. – V.: Náhlým hukotem totiž Duch svatý přišel na ně. A rozumem naplnil srdce jejich, aleluja.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Pomoc Boží zůstávej vždycky s námi. – O.: Amen.

Čtení II.

Představ si člověka milujícího a rozumí, co pravím; představ si toužícího, lačnícího, představ si člověka v této poušti putujícího, žíznícího, a po prameni věčné vlasti vzdychajícího; představ si takového a ví, co pravím. Mluvím-li však studenému, neví, co pravím. Tací byli ti, kteří vespolek reptali. Koho přitáhne Otec, pravil, přichází ke mně. Co to jest však

„Koho přitáhne Otec", kdyžtě přitahuje sám Kristus? Proč chtěl říci „Koho přitáhne Otec"? Máme-li býti taženi, buďme taženi od toho, jemuž praví žena milující: „Poběžíme po vůni tvých mastí" (Pís 1, 3). Mějme však pozor, bratři, co chtěl dáti na vědomost a pokud možno to pochopme. Otec přitahuje k Synu ty, kdož proto věří v Syna, že mají za Otce jeho Boha. Bůh Otec totiž zplodil rovného sobě Syna; a toho, kdo má za to, a věrou poznává a přemýšlí, že jest roven Otci ten, v něhož věří, toho přitahuje Otec k Synu. Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Responsorium: Jděte do celého světa a hlásejte evangelium, aleluja. Kdo uvěří a pokřtěn bude, spasen bude, aleluja, aleluja, aleluja. V.: Ve jménu mém budou zlé duchy vymítati, novými jazyky mluviti, hady bráti. Kdo uvěří a pokřtěn bude, spasen bude, aleluja, aleluja, aleluja. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. Kdo uvěří a pokřtěn bude, spasen bude, aleluja, aleluja, aleluja.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Do společnosti nebešťanů dovediž nás král andělů. O.: Amen.

Čtení III.

Arius věřil v tvora, a toho netáhl Otec, protože nemá na zřeteli Otce, kdo nevěří v rovného Syna. Co pravíš, Arie? co pravíš? kacíři, co to mluvíš? Co jest Kristus? Není to pravý Bůh, praví, nýbrž ten, jejž učinil pravý Bůh. Netáhl tě Otec; neboť nepoznal jsi Otce, jehož Syna popíráš. Jiného myslíš, není to Syn; a netáhne tě Otec, a netáhne tě k Synu. Něco jiného jest Syn a něco jiného, co ty pravíš. Fotinus praví: Pouhý člověk jest Kristus, není také Bůh. Kdo takto věří, toho nepřitáhl Otec. Koho přitáhl Otec? Toho, jenž dí: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého." Ukazuješ ovci zelenou ratolest a táhneš ji. Chlapci ukazují ořechy a táhnou ho; že běží, jest tažen; láskou jest tažen, bez úrazu těla jest tažen, poutem srdce jest tažen. Táhnou-li tedy tyto věci, jež mezi rozkošemi a lahodami pozemskými se milujícím ukazují, ježto pravda jest, že táhne každého rozkoš jeho: nepřitahuje Kristus, zjevený od Otce? Neboť po čem mocněji touží duše než po pravdě? Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Bože, tebe chválíme . . .

Antifona k Benediktus:

Já jsem chléb živý, praví Pán, jenž s nebe sestoupil, aleluja, aleluja.

Modleme se. Mysli naše, prosíme, Pane, Utěšitel, jenž od tebe vychází, osvítiž a do všeliké pravdy, jak Syn tvůj slíbil, uvediž, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého Bůh po všechny věky věkův. – O.: Amen.

MŠE SVATÁ

Všecko jako v neděli svatodušní kromě těchto změn:

Introit (Vstup): Ž 67, 9n: Bože, když v čele lidu svého jsi vytáhl, když jsi jim cestu upravoval, když jsi mezi nimi sídlil, aleluja; země se třásla a nebe se rozplývalo, aleluja, aleluja. – (Ž 67, 2): Bůh se zdvíhá i rozptylují se odpůrci, prchají před ním jeho nenávistníci. – Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla . . . na věky věkův. Amen. – Bože, když v čele lidu svého jsi vytáhl, když jsi jim cestu upravoval, když jsi mezi nimi sídlil, aleluja, země se třásla a nebe se rozplývalo, aleluja, aleluja.

Po Kyrie.

Modleme se. Mysli naše, prosíme, Pane . . . jako výše . . . po všechny věky věkův. O.: Amen.

Čtení ze Skutků apoštolských (2, 14 – 21).

Za oněch dnů Petr povstav s jedenácti pozdvihl hlasu svého a promluvil k nim: Muži judští a všichni obyvatelé jerusalemští, toto budiž vám známo a pozorně poslyšte slova má: Nejsou totiž tito, jak myslíte, opilí – vždyť jsou (teprve) tři hodiny na den – nýbrž

to jest to, co bylo předpověděno skrze proroka Joele: „I stane se v době poslední, praví Hospodin, (že) vyleji z Ducha svého na všeliké tělo – i budou prorokovati synové vaši a dcery vaše, a mládenci vaši vidění budou vídati a starci vaši sny budou míti. Ano i na služebníky a na služebnice své vyleji v těch dnech z Ducha svého, i budou prorokovati. A učiním divy svrchu na nebi a zázraky dole na zemi, krev a oheň a páru dýmovou; slunce obrátí se v tmu a měsíc v krev, prve než přijde den Hospodinův, ten veliký a zjevný. I stane se, (že) každý, kdo bude vzývati jméno Hospodinovo, spasen bude."

Aleluja. – V (Ž 32, 6): Slovem Páně jsou nebesa stvořena, a dechem úst jeho moc jejich všecka.

Chvalozpěv andělský: Sláva na výsostech Bohu . . . atd. jako v neděli na str. 55.

V.: Pán s vámi.

O.: I s duchem tvým.

Modleme se. Dej, prosíme, všemohoucí a milosrdný Bože, aby Duch svatý přišel, v nás milostivě přebýval a tak dokonalý chrám své slávy z nás učinil. Skrze Pána našeho, Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého, Bůh . . .

(Druhá modlitba): Modleme se. Modlitby církve své, prosíme, Pane, přijmi, aby přemohla všecka protivenství a potom v bezpečí a svobodě tobě sloužiti mohla. Skrze Pána našeho . . .

(Nebo za papeže): Modleme se. Bože, všech věřících pastýři a vůdce, shlédni milostivě na služebníka svého N., jehož jsi ustanovil nejvyšším pastýřem své církve: dej mu, prosíme, ať slovem i příkladem prospívá těm, jež spravuje, aby spolu se stádcem sobě svěřeným dospěl života věčného. Skrze Pána našeho . . .

Čtení ze Skutků apoštolských. (5, 12 – 16).

Za oněch dnů dělo se v lidu skrze ruce apoštolů mnoho divů a zázraků. I bývali všickni jednomyslně v podloubí Šalomounově, z ostatních však neosměloval se nikdo připojiti se k nim, ale lid je velebil. Tím více však přibývalo Pánu věřících, davy mužů i žen, takže

i na ulice vynášeli nemocné a kladli je na ložce i nosítka, aby, když by šel Petr, alespoň stín jeho zastínil někoho z nich, a aby byli osvobozeni od nemocí svých. Přicházelo pak do Jerusalema také množství lidu z měst okolních, přinášejíce nemocné a od nečistých duchů trápené; a ti všichni byli uzdravováni.

Aleluja, aleluja.

(Kněz kleká): V.: Přijď, Duchu svatý, naplň srdce svých věřících a oheň lásky své v nich rozněť.

Sekvence: Přijď, ó Duchu přesvatý . . . jako v neděli na straně 55.

Slova svatého evangelia podle Jana (6, 44 – 52).

Za onoho času řekl Pán Ježíš zástupům židovským: Nikdo nemůže přijíti ke mně, nepřitáhne-li ho Otec, který mne poslal; a já ho vzkřísím v den poslední. Jest psáno v prorocích: „A budou všichni poučováni od Boha." Každý, kdo uslyšel od Otce a se naučil, přichází ke mně. Nepravím tím, že by kdo viděl Otce, leč jen ten, jenž jest od Boha, ten viděl Otce. Vpravdě, vpravdě, pravím vám: Kdo věří ve mne, má život věčný. Já jsem chléb života. Otcové vaši jedli na poušti manu a zemřeli. To jest chléb s nebe sestupující, aby, jí-li kdo z něho, nezemřel. Já jsem chléb živý, jenž s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti z chleba toho, živ bude na věky. A chléb, který já dám, tělo mé jest (které dám) za život světa.

Obětování: (Ž 118, 47n): Uvažuji o tvých přikázáních, která jsem si zamiloval, a ruce své vztahuji po tvých milých mi rozkazech, aleluja.

(Tichá modlitba): Přijmi, prosíme, Pane, podanou oběť a rač učiniti, abychom slavili také milostné účinky tajemství, jež nyní konáme. Skrze Pána našeho . . .

Druhá tichá modlitba: Chraň nás, Pane, sluhy tvých tajemství, bychom na božských věcech lpěli a sloužili tobě duší i tělem. Skrze Pána našeho, Ježíše Krista . . .

Nebo za papeže: Obětovanými dary, prosíme, Pane, se usmiř, a služebníka svého N., jehož jsi nejvyšším pastýřem své církve ustanoviti ráčil, ustavičnou ochranou spravuj. Skrze Pána našeho . . .

K přijímání (Jan 14, 27): Pokoj svůj zůstavuji vám, aleluja; pokoj svůj dávám vám, aleluja, aleluja.

Po sv. přijímání: Přijímajíce, Pane, nebeské svátosti, prosíme tvou dobrotivost, abychom toho, co v čase konáme, ve věčných radostech dosáhli. Skrze Pána našeho . . .

Druhá modlitba po sv. přijímání (za církev): Modleme se. Prosíme, Hospodine, Bože náš, aby nás, jimž dáváš radovati se z účasti v božství, nenechával podléhati nebezpečím lidským. Skrze Pána našeho . . .

Nebo za papeže: Modleme se. Toto přijetí božské svátosti, prosíme, Pane, ať nás chrání a služebníka tvého N., jehož jsi nejvyšším pastýřem církve své ustanoviti ráčil, ať spolu se stádcem jemu svěřeným, vždycky zachovává a brání. Skrze Pána našeho . . .

Antifona k Magnifikat: Já jsem chléb živý, jenž s nebe sestoupil; bude-li kdo jísti z chleba toho, živ bude na věky; a chléb, který já dám, tělo mé jest za život světa, aleluja.

VE ČTVRTEK SVATODUŠNÍ

Všecko jako v neděli kromě těchto změn:

Po zopakované antifoně po třetím žalmu v jitřních hodinkách:

V.: Duch Páně naplňuje okruh zemský, aleluja.

O.: A ten, jenž udržuje vesmír, ví o každém hlesu, aleluja.

Otče náš . . . (potichu).

V.: A neuvoď nás v pokušení.

O.: Ale zbav nás ode zlého.

(Absoluce): Vyslyš, Pane Ježíši Kriste, prosby služebníků svých a smiluj se nad námi, který s Otcem i s Duchem svatým živ jsi a kraluješ na věky věkův. – O.: Amen.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Četba svatého evangelia budiž nám ke spáse a k ochraně.

O.: Amen.

Čtení svatého evangelia podle Lukáše. (9, 1 – 6).

Čtení I.

Za onoho času Pán Ježíš povolav k sobě dvanácte apoštolů, dal jim moc a sílu nade všemi duchy zlými i uzdravovati neduhy. A tak dále.

HOMILIE SVATÉHO AMBROŽE BISKUPA

Jaký má býti ten, kdo hlásá evangelium o království Božím, jest naznačeno evangelickými příkazy: bez hole, bez mošny, bez chleba, bez obuvi, bez peněz, to jest nemá se sháněti po prostředcích pomoci světské, ale věrou jsa pevný má se domnívati, že tím více těchto věcí bude míti, čím méně se bude po nich sháněti. Kdo chce, může to chápati tak, že chce toto místo patrně vytvořiti toliko duchovní smýšlení, jež takořka svleklo jakýsi šat těla tím, že nejen odhodilo moc a pohrdlo bohatstvím, nýbrž zřeklo se také rozkoší tohoto těla. Kazatelé dostávají nejprve všeobecný příkaz míru a stálosti: aby přinášeli pokoj, zachovávali stálost, šetřili práv závazku pohostinnosti; dodává, že se nesluší na kazatele království nebeského, aby běhal po domech a měnil práva neporušitelného pohostinství. Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Responsorium: Přišel oheň božský nespalující, ale osvěcující, nestravující, ale svítící a shledal, že srdce apoštolů jsou nádoby čisté; i daroval jim milodary, aleluja, aleluja. – V.: Shledal, že jsou láskou svorni, a osvítil je zaplaviv je milostí Božství. – I daroval jim milodary, aleluja, aleluja.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Pomoc Boží zůstávej vždycky s námi. – O.: Amen.

Čtení II.

Avšak, jako se má za to, že dlužno prokazovati milost pohostinství, tak se i přikazuje, vytřásti prach a vyjíti z města, nebudou-li přijati. To nás poučuje, že pohostinnost bude odplacena dobrem ne prostřed-

ním: abychom neskýtali hostitelům jenom pokoj, nýbrž aby také, zastiňují-li je nějaké přestupky pozemské slabosti, byly odstraněny za to, že přijali pocestné apoštolské kazatele. Ne bez příčiny podle Matouše se přikazuje, že mají apoštolé vybrati si dům, do něhož by vstoupili; aby nebylo příčiny měniti pohostinství a rušiti povinnost. Nepřikazuje se však tatáž opatrnost tomu, kdo přijímá hosty, aby vybíráním hostů nebyla zmenšena sama hostinnost. – Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Responsorium: Duch svatý naplnil celý dům, kde byli apoštolové; i ukázaly se jim jazyky jako ohnivé rozdělujíce se tak, že posadil se na každém jeden, a všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluviti jinými jazyky, jak ten Duch dával jim promlouvati, aleluja, aleluja, aleluja. – V.: Když tedy byli učedníci pohromadě na jednom místě, protože se báli Židů, tu povstal náhle s nebe hukot nad nimi. A všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluviti jinými jazyky, jak ten Duch dával jim promlouvati, aleluja, aleluja, aleluja. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. A všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluviti jinými jazyky, jak ten Duch dával jim promlouvati, aleluja, aleluja, aleluja.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Do společnosti nebešťanů dovediž nás král andělů. – O.: Amen.

Čtení III.

Avšak tento výrok, jako podle doslovného smyslu obsahuje ctihodný příkaz o závaznosti pohostinství: tak se nám tu i zamlouvá nebeská narážka na smysl tajemný. Neboť, když si vybíráme dům, hledáme hodného hostitele. Vizme tedy, zdali snad není naznačeno, že dlužno při volbě dáti přednost církvi a Kristu. Neboť který dům jest hodnější, aby do něho vešlo apoštolské kázání, nežli svatá církev? Anebo komu dlužno dáti přede všemi přednost nežli Kristu, jenž umývá nohy svým hostům a kohokoli přijímá do svého domu, žádného nenechává v něm přebývati s nohama poskvrněnýma; ale chodidla, třebaže předchozím životem pošpiněná, přece pro budoucno ráčívá očisťovati. Ten tedy jest jediný, jehož nikdo nemá opouštěti, nikdo zaměňovati. Dobře mu řečeno: Pane, ke komu půjdeme? Slova života věčného máš, a my věříme. – Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Bože, tebe chválíme . . .

Antifona k Benediktus:

Ježíš povolav k sobě dvanáct apoštolů, dal jim sílu a moc nade všemi duchy zlými i uzdravovati neduhy, a poslal je hlásati království Boží a uzdravovati nemocné, aleluja.

Modleme se. – Bože, jenž jsi dnes srdce věřících osvícením Ducha svatého poučil, dej nám, bychom v témž Duchu správně smýšleli a z útěchy jeho vždycky se radovali. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého, Bůh po všechny věky věkův. – O.: Amen.

MŠE SVATÁ

Všecko jako v neděli svatodušní kromě těchto změn:

Prvá modlitba: Bože, jenž jsi srdce věřících . . . jako výše.
Druhá modlitba za církev nebo za papeže jako výše na str. 92.

Čtení ze Skutků apoštolských (8, 5–9).

V těch dnech Filip přišel do města Samaří a hlásal jim Krista. I pozorovali zástupové jednomyslně, co Filip pravil, poslouchajíce a hledíce na divy, které činil; neboť z mnoha těch, kteří měli duchy nečisté, tito vycházeli s křikem velikým, a mnoho ochrnulých i kulhavých bylo uzdraveno. Nastala proto veliká radost v tomto městě. – O.: Bohu díky.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (9, 1–6).

Za onoho času Ježíš povolav k sobě dvanáct apoštolů, dal jim moc a sílu nade všemi duchy zlými i uzdravovati neduhy, poslal je hlásat království Boží a hojit nemocné. I řekl jim: „Ničeho neberte na cestu,

ani holi, ani mošny, ani chleba, ani peněz, ani po dvou sukních nemějte. A do kteréhokoli domu vejdete, tam zůstávejte a odtud vycházejte. A kde vás nepřijmou, z toho města vycházejíce, setřeste i prach s nohou svých na svědectví proti nim." I vyšli a chodili po vesnicích, zvěstujíce evangelium a uzdravujíce všudy.

První sekreta: Obětované dary, prosíme, Pane, posvěť a srdce naše osvícením Ducha svatého vyčisť. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého, Bůh po všecky věky věkův. – O.: Amen.

Druhá sekreta za církev nebo za papeže jako výše na str. 93.

Modlitba po sv. přijímání: Modleme se: Duch svatý, Pane, nechť se vlije do našich srdcí a tím je očistí; svou rosou nechť nitro jejich pokropí a zúrodní. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého, Bůh po všecky věky věkův. – O.: Amen.

Druhá modlitba za církev nebo za papeže jako výše na str. 94.

Antifona k Magnifikat: Duch, jenž vychází od Otce, aleluja, ten mě oslaví, aleluja, aleluja.

V PÁTEK SVATODUŠNÍ

Všecko jako v neděli kromě těchto změn:

Po zopakované antifoně po třetím žalmu v jitřních hodinkách:

V.: Duch Utěšitel, aleluja.
O.: Naučí vás všem věcem, aleluja.
Otče náš . . . (potichu).
V.: A neuvoď nás v pokušení.
O.: Ale zbav nás od zlého.

Absoluce: Pomáhej nám milostivost a slitovnost Toho, který s Otcem a s Duchem svatým živ jest a kraluje na věky věkův. – O.: Amen.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Četba svatého evangelia budiž nám ke spáse a k ochraně. – O.: Amen.

Čtení svatého evangelia podle Lukáše (5,17–26).

Čtení I.

Za onoho času stalo se jednoho dne, Ježíš seděl a učil, a seděli tam i farizeové a zákoníci, kteří byli přišli ze všeliké osady galilejské i judské a z Jerusalema, a moc Páně čelila k tomu, aby je uzdravoval. A tak dale.

HOMILIE SVATÉHO AMBROŽE BISKUPA

Uzdravení tohoto ochrnulého není bez významu aniž jest malicherné, když jest předtím řečeno, že se Pán modlil; zajisté ne o pomoc, ale pro příklad. Dal totiž vzor k napodobení, nehledal však ukázati, co vše prosbou vymůže. Když tedy sešli se učitelové zákona z Galilee, z Judska i z Jerusalema, mezi vyhojením ostatních neduživých popisuje se také uzdravení tohoto ochrnulého. Především, co jsme prve řekli, každý nemocný má použíti prosebníků za své zdraví, aby jejich pomocí léčivým slovem nebeským napraven byl uvolněný svazek našeho života a kulhavé kroky skutků našich. – Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Responsorium: Ne vy jste mne vyvolili, nýbrž já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek, a užitek váš aby zůstával, aleluja, aleluja. V.: Jako mne poslal Otec, i já posílám vás. Abyste šli a přinášeli užitek a užitek váš aby zůstával, aleluja, aleluja.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Pomoc Boží zůstávej vždycky s námi. – O.: Amen.

Čtení II.

Buďtež tedy nějací připomínatelé mysli, kteří by ducha člověkova, třebaže slabostí vnějšího těla zleniveléhо, k vyšším věcem pozdvihli. Jejich pomocí aby také člověk položen býti mohl před Ježíše, schopen jsa zdvihnouti i ponížiti se, a uznán byl hodným pohledu Páně. Neboť na poníženost shlédá Pán. „Shlédl na ponížení služebnice své." (Lk. 1, 48.) Když viděl je-

jich víru, pravil: „Člověče, odpouštějí se tobě hříchové tvoji.“ Veliký jest Pán, jenž pro zásluhy jedněch odpouští druhým; a když jedny zkouší, druhým promíjí pochybení. Proč by u tebe, člověče, druh nic nezmohl, když u Boha sluha má zásluhu přímluvy i právo vyslyšenu býti? – Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Responsorium: Duch Páně naplňuje okruh zemský; a ten, jenž udržuje vesmír, ví o každém hlesu, aleluja, alejuja. – V.: Jeť on všech věcí umělec, všemohoucí, nade vším bdící. – A ten, jenž udržuje vesmír, ví o každém hlesu, aleluja, aleluja. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. A ten, jenž udržuje vesmír, ví o každém hlesu.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Do společnosti nebešťanů dovediž nás král andělů. – O.: Amen.

Čtení III:

Uč se, soudče, odpouštěti, uč se, nemocný, vyprošovati. Nedoufáš-li v odpuštění těžkých hříchů, použij přímluvců, použij církve, by za tebe orodovala, aby Pán při pohledu na ni prominul ti to, co by tobě mohl odepříti. A jakkoliv nemáme opustiti skutečnost této události, bychom byli přesvědčeni, že tělo tohoto ochrnulého bylo vpravdě uzdraveno, viz v tom přece uzdravení vnitřního člověka, jemuž byly hříchy prominuty. Když Židé tvrdí, že hříchy mohou býti jenom od Boha odpuštěny, vyznávají ovšem, že On jest Bůh; a svým úsudkem dokazují svou nevěru; dílo zdůrazňují, aby osobu popřeli. – Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Tebe, Bože, chválíme ...

Antifona k Benediktus:

Ježíš řekl: Abyste však věděli, že má moc Syn člověka na zemi odpouštěti hříchy, (řekl ochrnulému): Tobě pravím: Vstaň, vezmi lože své a jdi do domu svého, aleluja.

Modleme se. Dej, prosíme, církvi své, milosrdný

Bože, aby Duchem svatým jsouc sjednocena žádným nepřátelským útokem nebyla rušena. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého, Bůh po všecky věky věkův. – O.: Amen.

MŠE SVATÁ

Všecko jako v neděli kromě těchto změn:

Introit (Ž. 70, 8. 23): Ústa má plna jsou chvalozpěvů, aleluja, jež pějí, aleluja; jásati budou mé rty, až budu ti hráti, aleluja, aleluja. – (Ž. 70, 1n.) K tobě, Hospodine, utíkám se, nedej mi na věky zahanbenu býti. Ježto jsi spravedliv, vytrhni mě a vysvoboď. V.: Sláva Otci i Synu i Duchu svatému ... Ústa má plná jsou chvalozpěvů, aleluja, jež pějí, aleluja; jásati budou mé rty, až budu ti hráti, aleluja, aleluja.

Modlitba první: Modleme se. Dej, prosíme, církvi své ... jako výše.

Druhá modlitba za církev nebo za papeže jako výše na str. 92.

Čtení z proroka Joela (2, 23–26):

Toto praví Hospodin Bůh:
Také synové Sionští veselte se,
plesejte z Hospodina, Boha svého;
neb dá vám učitele spravedlnosti,
a sešle vám dešť ranní i pozdní, jak bývalo.
I budou humna plná obilí,
a lisy oplývat vínem i olejem.
Náhradu dám vám za roky,
které sežraly kobylky,
žrouti, hlodavci a hltavci,
velké mé vojsko, jež poslal jsem na vás.
Budete jíst ustavičně do sytosti,
a chválit Hospodina, Boha svého,
který učinil na vás divné věci.
A nebude zahanben lid můj na věky
praví Hospodin všemohoucí.
Aleluja, aleluja.

V.: (Moudr. 12, 1): Ó, jak dobrý a líbezný jest, Pane, duch tvůj v nás! Aleluja. (Kněz kleká): Přijď, Duchu svatý ... jako v neděli. – Sekvence: Přijď, ó Duše přesvatý ... jako v neděli na str. 56.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (5, 17–26).

Za onoho času stalo se jednoho dne, Ježíš seděl a učil, a seděli tam i farizeové a zákoníci, kteří byli přišli ze všeliké osady galilejské i judské a z Jerusalema, a moc Páně čelila k tomu, aby je uzdravoval. A hle, muži nesli na loži člověka, který byl ochrnulý, a hledali, aby ho vnesli dovnitř a položili před něho, a nenalezše pro zástup, kudy by ho vnesli, vystoupili na střechu a spustili jej s ložem skrze cihly doprostřed před Ježíše. A on vida jejich víru řekl: „Člověče, odpouštějí se tobě hříchové tvoji." I počali farizeové a zákoníci mysliti takto: „Kdo jest tento, jenž mluví rouhání? Kdo může odpouštěti hříchy leč jediný Bůh?" Ale Ježíš seznav myšlení jejich, odpověděl a řekl jim: „Co to myslíte v srdci svém? Co jest snazší říci: „Odpouštějí se tobě hříchy", čili říci: „Vstaň a choď"? Abyste však věděli, že má moc Syn člověka na zemi odpouštěti hříchy, (řekl ochrnulému): Tobě pravím: „Vstaň, vezmi lože své a jdi do domu svého!" A hned vstav před nimi, vzal lože, na němž byl ležel, a odešel do domu svého velebě Boha. I pojal úžas všecky, a velebili Boha; a byli naplněni bázní řkouce: Viděli jsme dnes věci neuvěřitelné.

Věřím v jednoho Boha ...

K obětování: (Ž. 145, 2). Chval, má duše, Hospodina! Chválit budu Pána po svůj život, pět svému Bohu, dokud budu. Aleluja.

První sekreta: Obětní dary, Pane, jež přinášíme před tvůj zrak, nechať stráví onen božský oheň, jenž zanítil skrze Ducha svatého srdce učedníků Krista, Syna tvého. Skrze téhož Pána našeho ... jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě téhož Ducha svatého ...

Druhá sekreta za církev nebo za papeže jako výše na str. 93.

K přijímání: (Jan 14, 18). Nenechám vás sirotků, přijdu zase k vám, aleluja; a radovati se bude srdce vaše, aleluja.

Modlitba po sv. přijímání: Modleme se. Přijali jsme, Pane, dary svatého tajemství, i prosíme pokorně, aby to, co jsi nám přikázal konati na tvou památku, prospělo nám ku pomoci naší slabosti. Jenž jsi živ a kraluješ ...

Druhá modlitba za církev nebo za papeže jako výše na str. 94.

Antifona k Magnifikat: Utěšitel pak, Duch svatý, kteréhož Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všem věcem a připomene vám všecko, co jsem mluvil vám, aleluja.

V SOBOTU SVATODUŠNÍ

Všecko jako v neděli kromě těchto změn:

Po zopakované třetí antifoně (po třetím žalmu) při hodinkách jitřních:

V.: Všichni byli naplněni Duchem svatým, aleluja.
O.: A počali mluviti, aleluja.
Otče náš ... (potichu).
V. A neuvoď nás v pokušení.
O.: Ale zbav nás od zlého,
Absoluce: Z vazeb hříchů našich vyprostiž nás všemohoucí a milosrdný Hospodin.
O.: Amen.
V.: Rač, pane, požehnati.
Požehnání: Četba svatého evangelia budiž nám ke spáse a k ochraně. – O.: Amen.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (4, 38–44).

Čtení I.

Za onoho času Ježíš vyšed ze synagogy, vstoupil do domu Šimonova; tchyně Šimonova však byla stižena velikou zimnicí. A tak dále.

HOMILIE SVATÉHO AMBROŽE BISKUPA

Viz milostivost Pána – Spasitele: ani rozhořčením není pohnut, ani zločinem uražen, ani bezprávím poškozen, když opouští Judsko; ba ani nemaje na paměti bezpráví, maje na paměti milostivost, tu výukou,

tam vymítáním (zlých duchů), tam uzdravováním získává srdce nevěreckého lidu. A dobře svatý Lukáš nejprve vypravoval o muži, osvobozeném od zlého ducha a dodal uzdravení ženy. Přišelť Pán, aby uzdravil oboje pohlaví; prve však bylo třeba uzdraviti toho, jenž byl prve stvořen, aniž pominuta mohla býti ta, jež zhřešila více těkavostí ducha nežli zlobou. Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

O.: Bohu díky.

Responsorium: Všichni byli naplněni Duchem svatým, a počali mluviti, jak Duch svatý dával jim promlouvati; i sešel se zástup mluvících, aleluja. – V.: Apoštolové mluvili všelijakými jazyky o velikých skutcích Božích. – I sešel se zástup mluvících, aleluja.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Pomoc Boží zůstávej vždycky s námi. – O.: Amen.

Čtení II.

Dílo uzdravování Páně počaté v sobotu znamená, že má nové stvoření se počínati tam, kde bylo stvoření staré před tím přestalo; mělo hned na počátku naznačiti, že Syn Boží není pod Zákonem, nýbrž nad Zákonem, a že Zákon nemá býti zrušen, nýbrž naplněn. Vždyť nebyl svět učiněn Zákonem, nýbrž slovem, jak čteme: „Slovem Páně jsou nebesa stvořena“ (Ž 32, 6). Není tedy Zákon rušen, nýbrž naplňován, aby nastala obnova člověka již klesajícího. Proto praví též apoštol (Ef 4, 24): „Odložte starého člověka a oblecte nového, stvořeného podle Boha.“ – Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Responsorium: Již více nenazývám vás služebníky, nýbrž přáteli svými (Jan 15, 15) protože jste všecko poznali, co jsem učinil mezi vámi, aleluja. Přijměte Ducha svatého, Utěšitele, toho, jejž Otec pošle vám, aleluja. – V.: Vy jste přáteli mými, činíte-li, co já přikazuji vám. Přijměte Ducha svatého, Utěšitele, toho, jejž Otec pošle vám, aleluja. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. Přijměte Ducha svatého, Utěšitele, toho, jejž Otec pošle vám, aleluja.

V.: Rač, pane, požehnati.

Požehnání: Do společnosti nebešťanů dovediž nás král andělů. – O.: Amen.

Čtení III.

A dobře počal v sobotu, aby ukázal, že On je stvořitel, jenž chce díla na díla navázati a konati dále dílo, jež byl sám již počal, jako když hodlá stavitel obnoviti dům, nepočíná odstraňovati schátralost od základů, nýbrž od vrcholu. Tam tedy prve ruku přikládá, kde byl předtím přestal; poté počíná menšími věcmi, aby přišel k větším. Osvoboditi od zlého ducha mohou i lidé, ovšem slovem Božím; přikázati mrtvým, aby vstali, přísluší výhradně moci Boží. Snad i tou ženou, tchyní Petrovou a Ondřejovou zobrazena jest horečka všelijakých zločinů, na něž tělo naše stonává, a rozkoše všelijakých nezřízených žádostí, jimiž tělo naše vře. Řekl bych, že horečka lásky není menší nežli horečka (běžná). Ona rozněcuje ducha, tato tělo. Neboť horečka naše lakota jest; horečka naše žádostivost jest; horečka naše smilstvo jest; horečka naše ctižádost jest; horečka naše hněvivost jest. – Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. – O.: Bohu díky.

Tebe Boha chválíme . . . jako výše na str. 35.

Antifona k Benediktus:

Láska Boží vylita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, kterýž nám byl dán. (Řím 5, 5).

Modleme se. Do myslí našich, prosíme, Pane, Ducha svatého dobrotivě vlij, jsmeť jeho moudrostí stvořeni a prozřetelností spravováni. Skrze Pána našeho . . . v jednotě téhož Ducha svatého . . .

MŠE SVATÁ

Všecko jako v neděli svatodušní kromě těchto změn:

Introit: Láska Boží rozlita jest v srdcích našich, aleluja, skrze Ducha svatého, kterýž nám byl dán, aleluja,

aleluja. (Ž 102, 1). Dobrořeč, duše má, Hospodinu, a vše, co ve mně jest, jeho svatému jménu. – V. Sláva Otci... jako byla na počátku... Amen. Láska Boží rozlita jest v srdcích našich, aleluja, skrze Ducha svatého, kterýž nám byl dán, aleluja, aleluja.

Po Kyrie: Modleme se. Do myslí našich, prosíme atd. jako výše.

Čtení z proroka Joela. (2, 28–32).

Toto praví Hospodin Bůh:
Potom vyleji ducha svého
na každého. kdo má tělo,
prorokovati budou synové vaši i dcery vaše,
starci vaši sny míti budou,
a jinoši vaši vidění.
Ano i na nevolníky vaše a nevolnice v ty dny
vyleji ducha svého.
A učiním znamení na nebi i na zemi,
krev a oheň a dým kouře.
Slunce obrátí se ve tmu a měsíc v krev,
prve nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný.
Tehdy každý, kdo vzývati bude jméno Hospodinovo,
spasen bude. – O.: Bohu díky.

Aleluja. V.: (Jan, 6, 54) Duch je to, jenž oživuje, tělo nic neprospívá.

Modleme se. Tím ohněm, prosíme, Pane, Duch svatý nás rozněť, jejž Pán náš, Ježíš Kristus, pustil na zemi a chtěl, aby se mocně vznítil. Jenž s tebou živ jest a kraluje... věky věkův. O.: Amen.

Čtení z knihy Levitikus (3 Mojž 23, 9–11; 15–17. 21).

Za oněch dnů Hospodin mluvil k Mojžíšovi: Rci synům Israelovým toto: Až vejdete do země, kterou já vám dám, a budete sklízeti obilí, přinesete prvotiny své žně, snopy s klasy knězi; ten toho dne po sobotě pozdvihne snopek před Hospodinem, aby vám získal zálibu, a tak jej zasvětí. Ode dne po sobotě, kdy jste obětovali snop prvotin, budete počítati sedm plných týdnů, až do dne po uplynulém sedmém týdnu, to jest padesát dní. Tehdy přinesete Hospodinu

novou obět ze všech příbytků svých, totiž dva chleby prvotin ze dvou desetin jemné kvašené mouky; ty upečete Hospodinu v prvotiny. Den ten nazvete veleslavným a přesvatým; žádné služebné práce nebudete v něm konati. Ustanovení to bude věčně platné ve všech vašich příbytcích a pokoleních. – O.: Bohu díky.

Aleluja (Job 26, 15): Dechem jeho nebe se vyjasňuje.

Modleme se. Bože, jenž jsi ke zdraví duší zbožným postem těla kázniti přikázal, uděl nám milostivě, bychom duší i tělem ustavičně byli tobě oddáni. Skrze Pána našeho... – O.: Amen.

Čtení z knihy Deuteronomium (5 Mojž 26, 1–11).

Za oněch dní řekl Mojžíš synům Israelovým: Slyš, Israeli, co ti dnes přikazuji: Až vejdeš do země, kterou ti dá Hospodin, Bůh tvůj, abys jí vládl, až ji zabereš a usadíš se v ní: vezmi ze všech plodin svých prvotiny, vlož je do koše a jdi na místo, které Hospodin, Bůh tvůj, vyvolí, aby tam bylo vzýváno jméno jeho. Přistup ke knězi, který jím toho času bude, a rci: „Já dnes oznamuji před Hospodinem, Bohem svým, že jsem vešel do země, kterou přísežně zaslíbil otcům našim, že nám ji dá.“ Kněz vezme koš z ruky tvé, postaví jej před oltář Hospodina, Boha tvého, a ty řekneš před obličejem Hospodina, Boha svého: „Bludným Syrem byl otec můj, i sestoupil do Egypta a byl tam v nepatrném počtu cizincem, vzrostl však v národ veliký, silný, nesčíslný. Když nás Egypťané trápili a sužovali, ukládajíce nám přetěžká břemena, volali jsme k Hospodinu, Bohu otců našich; i vyslyšel nás, shlédl na naše ponížení, námahy a svízele naše, vyvedl nás z Egypta rukou silnou a ramenem vztaženým, za hrozného strachu, znamení a zázraků, uvedl nás na toto místo a dal nám zemi oplývající mlékem a medem. Proto nyní přináším prvotiny plodin země, kterou mi Hospodin dal.“ Polož to tedy přede tvář Hospodina, Boha svého, pokloň se Hospodinu, Bohu svému, a radostí ze všech dobrých věcí, kteréž dá Hospodin, Bůh tvůj, tobě i tvému domu, hoduj ty i levita i cizinec, který s tebou sídlí. – O.: Bohu díky.

Aleluja (Sk 2, 1): A když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě.

Modleme se. Dej, prosíme, všemohoucí Bože, ať ukázněni jsouce spasitelnými posty zdržujeme se také všech neřestí a tak odpuštění tvého snáze dojdeme. Skrze Pána našeho, Ježíše Krista . . . O.: Amen.

Čtení z knihy Levitikus (3 Mojž 26, 3 – 12).

Za oněch dní řekl Hospodin Mojžíšovi: Mluv synům Israelovým a rci jim: „Budete-li choditi v mých přikázáních, šetřiti mých nařízení a plniti je, budu vám dávati v příhodné doby deště, země bude vydávati svou úrodu a stromy budou plny ovoce. Mlácení obilí potrvá do vinobraní a vinobraní potrvá do setí; budete pojídati chléb svůj do syta a beze strachu budete sídliti ve své zemi. Dám pokoj vašim končinám; budete spáti a nikdo vás nebude vyrušovati. Vyhubím škodlivá zvířata a meč nepřekročí hranic vašich. Budete pronásledovati nepřátele své, a pod vaší rukou budou padati. Pět vašich zažene sto cizích a sto vašich zažene deset tisíc. Nepřátelé vaši budou padati mečem před tváří vaší. Shlédnu na vás a rozmnožím vás, vzrostete a utvrzovati budu smlouvu s vámi. Budete jísti ze staré, přestaré úrody a zahodíte ji, protože přijde nová. Postavím stánek svůj mezi vámi a nebudu si vás oškliviti. Budu choditi mezi vámi, budu Bohem vaším a vy budete mým lidem, praví Pán všemohoucí.

Aleluja. (Kněz kleká.) Přijď, svatý Duše, naplň srdce svých věřících a lásky své oheň v nich rozněť.

Modleme se. Dej, prosíme, všemohoucí Bože, ať se tělesných pokrmů tak zdržujeme, bychom odpírali také dorážejícím neřestem. Skrze Pána našeho, Ježíše Krista . . . O.: Amen.

Čtení z proroka Daniele (Dan 3, 49 – 51),

Za oněch dní sestoupil s Azariášem a s druhy jeho anděl Páně do peci, i vyrazil plamen ohně z peci a učinil, že byl prostředek peci jako když vane vítr z rosy. Plamen vyšlehoval nad pec devětačtyřicet loket; vyšlehl a spálil ty z Chaldů, jež zastihl podle peci. Oheň naprosto se jich nedotekl, neučinil jim

bolesti, aniž je obtěžoval. Tehdy ti tři jako jedněmi ústy chválili, dobrořečili a oslavovali v peci Boha řkouce:

Aleluja. V.: Požehnaný jsi, Pane, Bože otců našich, a úcty hodný jsi na věky.

Sláva na výsostech Bohu atd. jako výše na str. 55.

Modleme se. – Bože, jenž jsi třem jinochům zmírnil ohnivé plameny, popřej milostivě, aby nás, služebníků tvých, nespaloval plamen neřesti. Skrze Pána našeho, Ježíše Krista . . . O.: Amen.

Druhá modlitba za církev nebo za papeže jako výše na str. 92.

Čtení z listu svatého Pavla Římanům (5,1 – 5).

(Sv. Pavel udává a vykládá první účinek ospravedlnění, totiž pokoj s Bohem a naději ve slávu Boží či v život věčně blažený.)

Bratři, jsouce ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista (skrze něhož jsme obdrželi věrou i přístup k té milosti, ve které stojíme), a honosíme se nadějí ve slávu Boží. A nejen to, nýbrž také se honosíme souženími vědouce, že soužení působí vytrvalost, vytrvalost osvědčení se, osvědčení naději; naděje však nezahanbuje, neboť láska Boží vylita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, který nám byl dán. – O.: Bohu díky.

(Traktus Ž 116):

Chvalte Hospodina všichni pohané,
vychvalujte ho všichni národové,
neb mocně nad námi vznáší se jeho milost,
a věrnost Hospodinova trvá na věky.

Přijď, svatý Duchu atd. jako v neděli na str. 55. avšak bez aleluja na konci.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (4, 38—44).

Za onoho času Ježíš vyšed ze synagogy, vstoupil do domu Šimonova; tchyně Šimonova však byla stižena velikou zimnicí; i prosili ho za ni. A on postaviv se nad ni přikázal zimnici. I přestala ji. A ona hned vstavši posluhovala jim. Když pak slunce zapadlo, všichni, kteří měli nemocné rozličnými neduhy, přivedli je k němu, on pak vzkládaje ruce na jednoho každého

z nich, uzdravoval je. Vycházeli však od mnohých i duchové zlí křičíce a volajíce: „Ty jsi syn Boží.“ Ale on hroze nedopouštěl jim mluviti neboť věděli, že je Kristem. Když pak se rozednilo, vyšed odebral se na místo samotné, a zástupové hledali ho a přišli až k němu a zdržovali jej, aby neodcházel od nich. Ale on řekl jim: Také jiným městům musím zvěstovati království Boží, neboť k tomu byl jsem poslán. I kázal v synagogách galilejských.

K obětování: Hospodine Bože, můj spasiteli, ve dne v noci před tebou volám. Kéž se dostane před tvář tvou modlitba moje. (Ž 87, 2n).

(Sekreta): Aby ti příjemny byly naše posty, dej nám, prosíme, bychom ti obětovali srdce touto tajemnou obětí očištěné. Skrze Pána našeho . . . O.: Amen.

Druhá sekreta za církev nebo za papeže jako výše na str. 93.

K sv. přijímání (Jan 3, 8): Vítr vane, kde chce, a slyšíš jeho hlas, aleluja, aleluja; ale nevíš, odkud přichází a kam jde, aleluja, aleluja.

Modlitba po sv. přijímání: Modleme se. Uděltež nám, Pane, tvá svatá tajemství božskou vroucnost, bychom se radovali stejně z účasti v nich i z ovoce jejich. Skrze Pána našeho . . . O.: Amen.

Druhá modlitba za církev nebo za papeže jako vyše na straně 94.

OBSAH

Úvod 5

NA SVATODUŠNÍ NEDĚLI

První nešpory 9
Kompletář 17
Hodinky jitřní 23
Chvály 36
Hodinka první 43
Hodinka třetí 49
Mše svatá 53
Hodinka šestá 67
Hodinka devátá 72
Druhé nešpory 76

NA SVATODUŠNÍ PONDĚLEK

Hodinky 80
Mše svatá 82

NA SVATODUŠNÍ ÚTEREK

Hodinky 84
Mše svatá 86

VE SVATODUŠNÍ STŘEDU

Hodinky 88
Mše svatá 91

VE SVATODUŠNÍ ČTVRTEK

Hodinky 94
Mše svatá 97

VE SVATODUŠNÍ PÁTEK

Hodinky 98
Mše svatá 101

VE SVATODUŠNÍ SOBOTU

Hodinky 103
Mše svatá 105

Dr. Jan Hejčl

TÝDEN DUCHA SVATÉHO

Příloha revue „Na hlubinu“
ročník V.
Nákladem vlastním
Vytiskly Lidové závody tiskařské
a nakladatelské v Olomouci
léta Páně 1931